

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 30. aprila 1936

Štev. 17.

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta št. 29/1. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankirani dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 60 frankov. v Ameriki 2 1/2 dolarja. — Naročnino je treba plačati vnaprej. — Za odgovore je priložiti znamko.

Takt in bonton

Kaj je takt? V besednjaku bereš: obzirnost, olika; pa je mnogo, mnogo več. Larousse ga opiše s »čutom za to, kaj se spodobi, kaj je prave. Čut torej; nekaj, kar mora človek že s seboj prinesiti na svet: kakor prinese na svet vid, okus ali sluh.

Bonton je docela druga zadeva. Ker je tudi ta beseda francoskega porekla, bo pač najtočnejša spet francoska definicija. »Govorjenje in ravnanje dobro vzgojenih ljudi,« píše bonton znani leksikon Larousse.

Teh par vrstic nas je poučilo, da je takt in bonton dvoje. Življenje nam to pokaže ob sleherni priložnosti, na ulici, pri skupnem kosilu, v gledališču, v vlakcu, gostilni in kavarni. In doma, v družini.

Nekoč je prisedla k naši mizi v menzi neka dama. Ne poznam je, še na videz ne. V menzi smo namreč več demokrati, popolnoma enaki drug drugemu: kjer je prostor, tja pa sedi. (Tako bi vsaj imelo biti; a kaj ko se demokracija že povsod podira — pa se v menzi ne bi?)

Ne vem, ali je bila tako vase zaverovana, ali je od narave tako zaprtega značaja ali kaj: brez besede je prisedla in nas se na znanje ni vzela. Nalašč sem od strani pogledoval, kako je: rečem vam, marsikdo bi lahko šel knjev v solo, tako neprisiljeno in ljubko je držala orodje in nosila v usta (lepo jesti je umetnost posebne vrste!). Pri sosednji mizi je prav takrat vstal neki preprost človek, delavec nemara, očitno tujec med tujci: »Zbogom!« je rekel svojemu sosedu, nerodno segel po klobuk in trdo odklovalil z okovankami iz obednice.

Pri teh dveh gostih sta se srečala takt in bonton. Delavec bogme ne bi mogel očitati, da se je kaj preveč pačil pri rezanju in uživanju govedine: docela v nasprotju z bantomom je ves kos na drobno razrezal in vzel potem vilice v desno roko, nož je pa položil kar na prt. Ne, o bantomu gospóde ta delavec ni imel pojma. Zato je imel pa toliko več t a k t a — četa za to, kaj se spodobi, kadar človek prisede k tuji mizi ali odide od nje.

Slučajno se pri popisnem primeru takt in bonton skoraj križata: ne terja samo takt, da pozdraviš, če prisedeš; tudi zahteva bantom je taka. A vendar bi rekel, da je ta stvar bližje taktu kakor bantomu — ali bi bil drugače oni preprosti mož pozdravil tujce pri mizi, ko bantomsko še jesti ne zna?

Povedal sem vam samo en primer; sami jih lahko dan za dnem vidite in slišite skoraj pri vsakem koraku. Opazujte jih in učite se iz njih! Vprašajte se, kaj bi vi storili, če bi se iznenada zagledali v takšni zadregi kakor ste koga videli! Bonton je lepa reč, čednost bi bil skoraj zapisal — samo to je, če ni v njegovem spremstvu takt, du pol manj velja. Res je, rekli smo, da človek takt že na svet prinese, toda nihče ne more trditi, da ga ne bi bilo moči izpopolniti, kakor si lahko sleherni čut izpopolniš do neke meje — če imaš le voljo za to.

Bonton je lepa in potrebna reč, če hočeš v življenju uspeti. S surovostjo in neotesanostjo, vedi, ne boš daleč prišel. Toda prav tako kakor lepo vedenje moraš gojiti svoj takt, čut za to, kaj je prav. Po bantomu, drugi prijatelj, te bo tehtal svet; po taktu pa tvoji prijatelji in sovražniki. Bonton je tvoj telesni portret, takt pa duševni. In prav je, da se obe tvoji sliki ujemata.

Beta.

Razgled po svetu

Na zahodu nič novega

Poljaki se v Pešti bratijo z Madžari — Chamberlaina ni bilo v Beograd Francoske volitve brez senzacij

Ljubljana, 27. aprila
Zavladalo je lepo vreme in začela se je doba izletov in popotovanj. Tako je bil bivši angleški zunanji minister Austen Chamberlain štirinajst dni na obisku v Srednji Evropi: najprej na Dunaju, potem v Pragi, nato spet na Dunaju, skok v Budimpešto, in nato se je namenil še v Beograd. Pa se je premislil in se je odpeljal iz Pešte čez Dunaj nazaj v London.

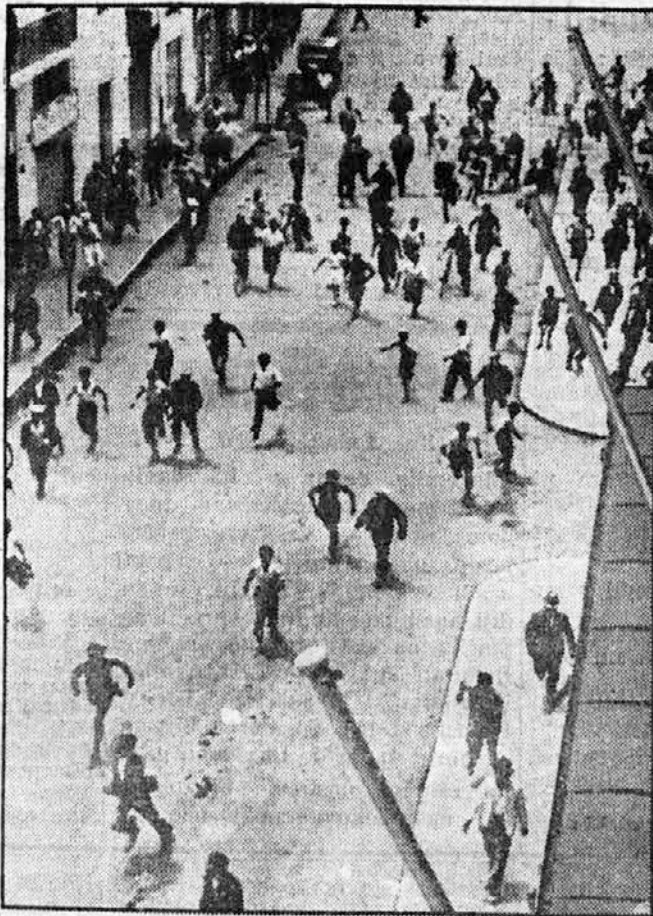
O Chamberlainovih obiskih smo pisali že pretekli teden. Na zunaj vidno je tole: Angleži so se začeli zanimati za Srednjo Evropo. Čeprav je to zanimanje za zdaj dokaj platonskega značaja, smemo biti vseeno zadovoljni, da postajamo za Angleže vsaj zanimivi. Doslej je London poznal le dve prestolnici na evropski celinii: Pariz in Berlin. Vojna v Abesiniji ga je spomnila še Rima. Moral je propasti Locarno, da so prišle nadaljnje tri evropske prestolnice do veljave: Praga, Dunaj, Budimpešta. Kaj se bo moralo zgoditi, da bo dobil še Beograd svojo ceno v angleških obeh?

Lepo vreme so pa tudi drugi izrabili za popotovanja in obiske. Tako je prišel z mrzlega severa predsednik poljske vlade Kosciolkowski na jug v Pešto k svojim stari prijateljem. Poljaki in Madžari se že od nekaj dobro razumejo, še iz dob pokojne Avstroogrske. Takrat so i ti i oni vzajemno delali politiko visokega plemstva, politiko velegermansva in velemadžarstva; in dobro so se oboji počutili v tej družbi. Zdaj so v Pešti obujali spomine na tiste srečne čase, sodeč po raznih navdušenih izjavah, ki smo jih slišali te dni.

A pustimo zlobo na strani, naj bo še tako upravičena. Resnica je tudi brez tendence dovolj neprijazna: Poljaki, razen Rusije edina slovanska velesila, so Slovani le še po svojem jeziku. Po političnih zvezah, po duševnosti stoje na drugi strani barikade kakor mi. Njihovi tolikanj poudarjeno prijateljski obiski v Pešti, njihovo fanatično sovražstvo do Čehov, naših naravnih zaveznikov na severu, njihovo bratenje z Nemci z odkrito osljo proti obema slovanskima sosedoma: vse to mora še tako naivnemu opazovalcu odpri oči in mu pokazati, koliko je ura v prestolnici ob Visli.

Adis Abeba: pogled na glavno cesto abesinske prestolnice. Ker se nad mestom čedalje pogosteje pojavljajo italijanska letala, se je že skoraj vse prebivalstvo izselilo iz njega. (Prejšnji teden se je italijansko prodiranje v Abesinijo že ustavilo, zdaj pa poroča Badoglio spet o novih uspehih.)

V Siriji in Palestini že lep čas vre: tam niso zadovoljni s francosko nadvlado, tu so si Zidje in Arabci v taseh. Na goraji sliki: Polcija razganja množico v Jafi (Palestina). Spodaj: Neki agitator v Damasku poziva zborovalce z mečem v roki na odpor.

Najvažnejši dogodek preteklega tedna so nedvomno volitve na Francoskem. To se pravi, važen dogodek bi bile, če bi pokazale kakšno bistveno spremembo sedanjega strankarskega razmerja v demokratiški republiki na zahodu.

Francoske volitve se vrše nekoliko drugače kakor drugod. Volilni zakon zahteva, da mora kandidat dobiti absolutno večino, to se pravi, več ko polovico oddanih glasov, če si hoče pridobiti ponosni in donosni naziv »député« (poslanec). Povsod tam, kjer ni pri prvih volitvah (to je preteklo nedeljo) noben kandidat dobil takšne večine, se bodo prihodnje nedelje vršile druge, ožje volitve; takrat bo pa zadoščala za zmago že relativna večina, t. j. kandidat, ki bo dobil le en glas več ko katerikoli drugi v njegovem volilnem okraju, bo že izvoljen.

Zato je prva volilna nedelja prinesla tako malo definitivnih rezultatov: niti tretjina poslanske zbornice še ni na stolčkih. Prve volitve so Francozu nekakšna generalna skušnjava za krstno predstavo, t. j. za ožje volitve, obenem so jim pa tudi dobro došla prilagodila, da docela neobvezno pomerijo svoje moči. Drugo nedeljo pa pojde že bolj zares; takrat se ne gremo več lokalne patriotične, takrat ne gre več za tega ali onega kandidata kot osebo — takrat gre za idejo, za stranko, za koalicio.

Nedeljske volitve so samo nakazale, kakšna bo prihodnja nedelja. V splošnem kaže da bosta i leviča i desnica kot celoti ohranili svoje številčno stanje; znotraj njihju se bodo pa v obeh okrepili ekstremisti, t. j. skrajni levičarji (komunisti) in skrajni desničarji (nacionalisti).

Zanimivo je, da mora eden izmed najuglednejših meščanskih levičarjev, bivši predsednik vlade in zunanji minister Herriot, v ožje volitve; to pa nikakor ne pomeni, da bi bil njegov mandat ogrožen. Tudi splošno priljubljeni socialist Fernand Bouisson, permanentni predsednik parlamenta, bo moral do prihodnje nedelje šteti gumba, ali ga bodo spustili v Bourbonsko palačo ali ne.

Volitve so potekle nenavadno mirno in resno. Volilna udeležba je bila sorazmerno zelo visoka: več ko 80%, v Parizu celo dobrih 90%. Observer.

Ali so Francozi za spravo z Nemci?

Zanimive številke „Journalovega“ plebiscita

(un) Pariz, aprila

Te dni je katoliški in zmerno desničarski »Journal« dokončal plebiscit, ki ga je priredil med svojimi čitatelji o celi vrsti perečih vprašanj. Vsega skup se je odzvalo več ko 232.000 bralcev; da so njihovi odgovori bolj na desno obrnjeni kakor na levo, je razumljivo že iz politične smeri lista samega. Čeprav ta politična opredeljenost jemlje plebiscitu pravo vrednost, je vendar vredno navesti vsaj nekatere številke — že zato, ker so poleg nedeljskih volitev te številke nekak prvi barometer ljudskega razpoloženja na Francoskem po 7. marcu.

1. Ali mislite, da je mir v Evropi odvisen od zblizanja med Francozi in Nemci? — Odgovori: 177.935 da, 53.312 ne.
2. Ali mislite, da bi se lahko sporazumeli z Nemci? — Odgovori: 148.898 da, 68.340 ne.
3. Ali zaupate francosko-sovjetskemu paktu? — Odgovori: 35.212 da, 187.308 ne.
4. Ali mislite, da se bo Zvezi narodov kdaj posrečilo ustvariti v Evropi trajen mir? — Odgovori: 45.784 da, 182.872 ne.
5. Ali naj ženske dobe volilno pravico? — Odgovori: 157.986 da, 69.308 ne.
6. Katerim štirim francoskim državnikom najbolj zaupate? — Odgovori: za Lavalu 95.840 glasov, za Tardieuja 82.088, za Mandela 45.451, za Franklin-Bouillona 23.684. Sedanji zunanji minister Flandin je prišel šele na peto mesto — razumljivo že zato, ker je kot Lavalov naslednik nekak njegov tekmeec z izrazitejšo levičarsko smerjo.

Še zanimivejši, malone pikantni so bili odgovori na 7. vprašanje: Katera naj bi bila prva velika reforma, ki naj jo izvrši novi parlament.

Nate nekaj odgovorov:

	glasov
Revizija ustave	69.755
Znižanje števila poslancev	28.398
Ukinitev poslanske zbornice	9.902
Diktatura	8.577
Monarhija	6.031
Zenska volilna pravica	2.873
Razpust oboroženih lig	2.781
Uvedba komunizma	2.092
Nacionalizacija veleindustrije in bank	2.016
Odrpava prerozidarstva	2.366
Razpust komunizma	1.837
Izgon inozemcev	1.590
Razvrednotenje franka	1.563
Akcija proti Zidom	924
Razpust Zveze narodov	825
Odrpava večkratnega zasluzkarstva	612
Odrpava državnih monopolo	480
Sprava s Hitlerjem in razorožitve	8

Francoske stranke

Menda je ni države na svetu, ki bi se lahko ponašala s toliko strankami kakor francoska republika. Da to demokraciji ni v prid, ni treba dokazovati; bas ta razčlenjenost pariškega parlamenta je vzrok tolikanj pogostim vladnim krizam, le-te pa dajejo hrane fašističnim in protidemokratskim stremljenjem.

Razpuščena zbornica je štela letos v januarju 602 poslance. Desničarji so jih imeli 71, sredina 151 in levičarske stranke 333.

Največja desničarska skupina je bila republikanska federacija z 42 člani, največja stranka sredine pa radikalna leviča (44). Med levičarji so imeli največ radikali (152), prvi za njimi so bili pa socialisti s 95 poslanci. Socialistična in republikanska unija z 39 člani je bila tretja po moči, daleč za njo šele so prišli komunisti (10). Najmanjši stranki — vsaka s tremi poslanci — sta bili novosocialisti in francoski socialisti, 47 poslancev je bilo neodvisnih, to je, nevpisanih v stranke.

Razpuščena poslanska zbornica je štela vsega skup 19 strankarskih klubov.

Romani življenja

Zmaga ljubezni

Preskrbel je ženo in otroka, sam je pa šel z ljubljenskim dekletom v prostovoljno siromaštvo

Ameriška tragedija s happy-endom

(vi) Newyork, aprila

Te dni se je v Newyorku vršila poroka, katere zgodovina spada med najnavadnejše in najtragičnejše povesti, kar jih poznajo Združene države. Zenin: štridesetletnik s snežnobeli lasmi; nevesta; ne navadno lepo mlado dekletko — oba sta prišla pred oltar naravnost iz kaznilnice, Zenske so htele, ko je duhovnik pripovedoval v pretresljivih besedah o neskončni ljubezni in zvestobi, ki je pripeljala dva človeka iz brezdanjega gorja v neizmerno srečo. Priči sta bila sam predsednik vrhovnega sodišča in šef nekega velikega časopisnega koncerna.

Edvard Salstead je bil selfmade-man v popolnem pomenu besede. V mladih letih se je z vztrajnostjo in marljivostjo prikopal do vodilnega mesta v neki ugledni veletrgovini. Tedaj je pa kot 30letnik zagrešil najhujšo napako svojega življenja: da bi se mogel postaviti na lastne noge, se je brez ljubezni poročil z neko bogatinko. Toda prišel je borzni polom in njegova žena je vse izgubila. Kmalu nato je mladi podjetnik začel v hudo denarno stisko.

Lepega večera je Salstead sklenil iti v smrt. Bilo je v okolici Newyorka, ob Hudsonu. Tedaj je zagledal na bregu neko dekletko; pripravljalo se je, da skoči v vodo. Preden je mogel priteči do nje, je bilo že prepozno. Brez pomislanja se je zagnal za njo v globino in jo srečno spravil na suho.

Ko se je nesrečnica zavedela, jo je njen rešitelj odpeljal na njeno stanovanje. Povedala mu je, da ji je Doroteja Anderson ime, da je že v otroških letih izgubila očeta in mater in da se je potem le s težavo prebila skozi življenje.

Tisto uro je vzklikala med obema obupancema neizmerna ljubezen — ljubezen, ki je mogla v izpolnitev le čez zločin. Doroteja je postala Salsteadu zasebna tajnica, in njej gre velik del zasluge, ča je s spretnimi pogajanjmi z upniki obvarovala podjetje svojega šefa stečaja.

Salstead je svojo tajnico tako ljubil, da je sklenil z njo začeti novo življenje. In ker je hotel kot značajan mož svoji ženi in otrokom zagotoviti bodočnost, je skoval rafiniran naklep.

Mrlič v avtu

Nekega dne so našli v okolici Newyorka prevrnjen avto: vozilo se je bilo zaletelo v drevo ob cesti in je popolnoma zgorelo. V njem so dobili zgorelo moško truplo. Policija je v njem agnoscirala Edvarda Salsteada. Soferski list, poročni prstan in pisma, ki so jih našli pri mrtvecu: vse je pričalo, da gre res za nesrečnega trgovca. Po pogrebu je dobila Salsteadova žena od neke zavarovalnice pismo s sporočilom, da ji gre 100.000 dolarjev: njen mož jo je bil brez njene vednosti zavaroval za primer svoje smrti.

Nekaj mesecev nato so začeli detektivni newyorške kriminalne policije raziskovati neko skrivnostno afero; o njej so izvedeli iz brezimnega pisma, ki ga je dobila newyorška policija o nekem sumljivem mlademu paru, ki je živel popolnoma sam zase in je le pod večer prišel na spregled. Ker je policija na željo Scotland-Yarda iskala

neki morilski par, ki je bil pribežal iz Londona, so detektivni neko noč izvršili na stanovanju sumljivega para hišno preiskavo. Sicer niso našli iskanih londonskih morilcev, zato pa toliko več krink, lasulj in barvil za plave lase. In naposled so iztaknili v nekem kovčegu še listine na ime Edvarda Salsteada in Doroteje Andersonove.

Priznanje

Še tisto noč so oba prišli in ju odpeljali na policijsko predstevstvo. Tam so bili še zmerom prepričani, da sta jim prišla v roke nevarna londonska ptička. Tedaj je pa Salstead vse priznal. Truplo v zažganem avtomobilu je bil neki njegov sorodnik, ki je bil malo prej umrl. Neko noč je šel na pokopališče in truplo izkopal, ga prenesel v avto, mu vtaknil v žep svoje papirje in avto v gozdu zažgal. Tako je hotel rešiti zavarovalnico svojih družini, z ljubljeno ženo je pa mislil začeti novo življenje v najsiromašnejšem newyorškem okraju. Salstead je izpovedal vse po pravici; le Dorotejo je hotel razbremeniti in si sam naprtiti vso krivdo. Toda Doroteja je izjavila, da je pomagala svojemu možu pri vsem njegovem početju.

To je bilo pred sedmimi leti. Proces je takrat zbudil velikansko pozornost ne samo v Newyorku, nego po vsej Ameriki. Edvard in Doroteja sta se morala zagovarjati zaradi skrutitve mrliča in zaradi zavarovalniške sleparije. Toda njuna neizmerna ljubezen je ne samo zbudila sočutje v javnosti, temveč je tudi porotnike canila. Zato ju niso obsodili na ječo; spoznali so ju kriva samo na sedem let zapore.

Kruta usoda njenega moža je Salsteadovo ženo tako pretresla, da je ustregla njegovi želji po ločitvi in ga prepustila svoji srečnejši tekmi.

In tako je bila poroka med obema tolikanj preizkušena človekoma, ki sta te dni prestala svojo kazen. Spravljiv epilog življenja. Daleč od milijonskega mesta z njegovim leskom in mrakom bosta skušala zdaj pozabiti svojo gorja polno prošlost.

W. D. Clifford

Moža je hotela kupiti

(gn) Newyork, aprila

Pred newyorškim sodiščem so se morali te dni zagovarjati trije trgovci s starinami. Njihova povest je kaj čudna.

Myriam Leitermanova, bogata vdova v srpanu, si je zaželela moža svoje sosedice Sare Meisnerjeve. Ne bodi lena, je šla k njej in ji predlagala, da kupi njenega moža za... pet tisoč dolarjev.

Gospa Sara je kajpada ponudbo ogorčeno zavrnila. Za vsak primer se je pa jadrno preselila drugam. To pa njenemu možu ni bilo po godu; gotovo se je hotel polakomniti vdovinih denarjev, kajti pustil je svojo ženo in se preselil k bogati vdovi.

Kajpada se užaljena Sara ni vdala kar tako. Tožila je Leitermanovo, da ji je ukradla moža, in je terjala za svoj četrt milijona dolarjev odškodnine.

Sodnik jih ji je prisodil samo deset tisoč...

Pol milijona din za takega moža: ali ga ni gospa Myriam preplačala?...

Za besedo prijel

Mlada žena svojemu možu: »Saj veš, dragec, dvakrat dá, kdor hitro da. Nujno potrebujem 100 Din.«
»Prav imaš — ná petdesetak!«

Nemški poslanik v Kairu v. Stobner se je na izletu po saharški puščavi izgubil. Našla ga je šele čez dva dni letalska eskadrilja iz Črpanega sicer, a živega in zdravega

Sodobna pravljica

Grofična ugrabila palčka in se z njim poročila

Cirkuški roman pritikavega umetnika

(qi) Oran, aprila

Hipolit Burelle je pri sleherni predstavi, ki jo je priredil v kabareti francoske Severne Afrike, zatrjeval, da je zrasel od rojstva samo za 60 centimetrov — in vselej mu je občinstvo prav pri tej šali najbolj ploskalo, saj je bila le preveč resnična. Bil je in ostal je ljubljeneč črnih vojakov, tujskih legionarjev, nižjih uradnikov in skromnih prodajalk; kadarkoli je nastopil, so se ti njegovi ljubitelji kar gnetli pred blagajno, in še dolgo potem, ko se je že spustil zastor po njegovi prireditvi, so zahtevali vsi v en glas: »Da capo, Burelle!«

Ko je Burelle lansko poletje gostoval v nekem nočnem lokalu v Kairu, pač ni slutil, da ga v eni izmed prvih vrst opazuje z vročino pozornostjo pristna francoska plemkinja, mlada vikontesa Adelaida de V. Pocen predmestna eleganca njene obleke se ni v ničemer razlikovala od toalet skromnih deklet, ki so prišle k predstavi s svojimi kavalirji v uniformi ali v civilu. Tudi njen mladi spremljevalec je utegnil biti navaden hotelski uslužbenec ali brivski pomočnik — vsekako sta se zdeli poklicana drug za drugega v tem docela ne-aristokratskem okolju.

»Izreden umetnik ste. Očarali ste me. Še nocoj moram z vami govoriti. Čakala vas bom ob 11. zvečer v veži ho-

Banka Baruch

11, Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršil vse bančne posle najkulturneje. — Poltni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64. Bruxelles: Hlandija: št. 1458-66. Ded. Dienst: Francija št. 1117-94. Paris; Luxemburg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

tela Trianona. Prosim vas, pridite. — Vikontesa Adelaida de V. »

Tako se je glasilo pisemce, ki ga je našel Burelle po predstavi v garderobi — prvo pisemce porajajoče se ljubezni... »

Burelle je prišel, zagledal v hotelski veži mlado, z izbranim pariškim okusom oblečeno damo, v družbi prav tako skrbno oblečenega gospoda nekako istih let. Dama mu je predlagala, da bi nekaj časa nastopal kot gost pri njej v Parizu. Mali mož je — odklonil.

Adelaida se mu je v kratkih besedah razodela: povedala mu je, da že več kot leto dni potuje inkognito s svojim tajnikom po svetu, in da se povsod pomeša med ljudstvo, da sliši njegov utrip; pred sodkov ne pozna ne iluzij, a baš on, pritikavec Burelle, se ji zdi najzanimivejši mož, kar jih je srečala do tistega trenutka.

Toda Burelle je sam ne vedoč zakaj, ostal trden; ni se dal pregovoriti. Ali se je mar bal, da ne bi postal igračka njenih muh?

Ob razstanku mu je Adelaida mirno in hladno dejala: »Tako ali tako, ukloniti se mi boste morali.« Ko je Burelle teden dni nato nepričakovano izginil iz Kaira, ni živ krst vedel, da so ga — ugrabili. Ugrabili tako, kakor se bere v romanu ali pa v poročilih o ameriških gangstrjih. Dva zakrinkana moža sta ga ponoči počakala pred vrati njegovega stanovanja, ko se je vračal s predstave, ga pograbila in odnesla v že pripravljeno avto. In elegantni avtomobil se je ustavil pred hotelom, kjer je stanovala vikontesa Adelaida de V.

Kako se je Adelaida posrečilo streti odpor malega umetnika, ne bomo pač nikoli izvedeli. Ze nekaj tednov nato so ga videvali kot vikontesinega moža v razkošnih kopalščih na južnem Francoskem, v tujskih središčih v Severni Afriki, in alpskih letoviščih v Švici. Oba sta nastopala zelo skromno, oblečena s skrajno preprostostjo; ljubezniva, le nekam vase zaprta človeka, ki nista z ničimer zbujala pozornosti razen z različnostjo svojih postav. Kamorkoli sta prišla, so se kmalu pojavili možki in ženski liliptantci. Burellovi poklicni tovariši, pritikavi artisti in peveci, čarovniki in akrobati, in vsi so bili nekaj časa pri njem v gosteh. Poleg njih se je zdelo njegova žena kakor orjakinja v kraljestvu liliptanskem, čeprav ni kazala v občevanju s palčki prav nič plahosti ne zapetosti — narobe: govorila je z njimi kakor s svojimi vrstniki, saj za njenega majcenega moža brez njihove družbe ni bilo življenja. Tako je vse kazalo, da je iz trenutne muhe mlade plemkinje vzklikala velika ljubezen — ljubezen, ki ne vpraša po stanu ne po zunanosti drugega bitja. —

Letošnjo pomlad se je ime Hipolita Burella po skoraj enoletnem presledku znova pojavilo na programu nekega oranskega kabareta. Njegovo stalno občinstvo ga je viharno pozdravilo in mali umetnik se mu je po prvem nastopu s solzami v očeh zahvalil za njegovo zvestobo.

»Ostal bom pri vas,« je končal svoj kratki nagovor, »zdaj sem spet prost in svoboden.«

Nihče ni izvedel, kaj se je zgodilo med njim in vikonteso Adelaido de V. Le tiha otožnost, ki je od takrat legla na njegov obraz, daje misliti, da še zmerom ljubi lepo Adelaido. V Oranu vedo, da mu je bila prepovedala javno nastopanje. Toda čar desk je bil močnejši: umetnik se je vrnil v svoj svet... »

Zanimivosti z vsega sveta

Matematika na znakah. Za južno-ameriški matematiški kongres, ki ga pripravljajo v perujski prestolnici Limi, misli vlada izdati posebne kongresne znakme. Na njih bodo upodobljeni slavni matematiki in liki in obrzci z raznih področij računske vede.

Malo je takih. Londonski Rothschildi so darovali 90.000 funtov (20 milijonov din) podpore nemškemu beguncem.

Dvajset milijonov... Statistični urad Zveze narodov je izračunal, da je število nezaposlenih padlo na vsem svetu za 4%, vendar jih je še zmerom več ko 20 milijonov ali 1% vsega prebivalstva sveta.

50.000 Din je zapustil neki berač iz Segedina svojemu sorodniku, ker mu je pred 15 leti ukradel 2000 kron. Po beračevi smrti so našli v njegovem žepu pismo: v njem priznava tatvino in prosi, naj po njegovi smrti vse njegove prihranke izroče oškodovancu.

Ameriški antropolog Hydrilica je dognal, da dobivajo ljudje čedalje večja ušesa, čedalje večje nosove, čedalje širša usta. Učenjak trdi, da so te spremembe odvisne tudi od vrmenjskih razmer in da so v gorah vidnejše kakor v ravnini.

2796 živih jezikov govore na svetu: v Evropi 48, Aziji 153, Afriki 118, Ameriki 424 in 117 na otokih Južnega morja.

Pravo ambulanto so ondan potrebovali v nekem londonskem gledališču, ker so se igralci pri vzporedni Dumasovih »Treh mušketirjev« tako vživel v svoje vloge, da so se zares spopadli. Četudi so imeli tope meče, so bili igralci vsi krvavi.

Kaznjenc vstopil v samostan. Pred 11 leti je neki Barbicinti iz ljubosumnosti ubil svojo zaročenko; zato ga je rimsko sodišče obsodilo na 10 let ječe. Ko je pred kratkim kazen prestal, je sklenil iti v samostan.

Nepopolne gramofonske plošče je začela izdelovati neka avstrijska tovarna; na njih ima kvartet samo tri igralce in kvintet samo štiri — solista pa lahko nadomesti vsak amater.

2.000 stanovanj za siromašne rod-bine misli zgraditi praška občina v središču Prage na pobudo češkoslovaškega centralnega socialnega urada.

Rokopis z 38 besedami: 10.000 din. Za toliko so te dni prodali poziv maršala Focha iz leta 1918 na Francoze, naj junakstvo vzdrže vojno do konca.

Letalstvo bodo obvezno uvedli na avstrijskih gimnazijah. Profesorji-specialisti bodo predavali o vseh elementih letanja.

»Samomorilko vzamem za ženo.« Neki bogat mlinar, vdovec z dvema otrokoma, in neki imovit slaščičar, oba z dežele, sta se obrnila do peštanske reševalne postaje s prošnjo, da jima med obupankami poiščejo dve, ki bi bili srečni, če dobita miren dom, da bosta osirotelim otrokom za mater.

Mahatma Gandhi bo po zdravnikovem nasvetu vsak dan od desetih do polne do petih popoldne molčal.

200 milijard din, je rekel Churchill v londonski spodnji zbornici, so Nemci samo lani izdali za oboroževanje. (Iz 200 milijard din bi Jugoslavija lahko bogato založila 15—20 letnih proračunov.)

Raj strojepisk. Zveza narodov išče z oglasi v pariških listih celo vrsto strojepisk v starosti 21—30 let. Začetna plača 6.750 švicarskih frankov na leto, to je približno 8000 (!) din na mesec.

12 letna mati. V Rochefortu je ondan rodila neka 12 letna Valentina Delageva. Otok in mati — najmlajša na Francoskem — sta zdrava.

Hiša na soncu

Nemški napisal B. Ehmann

Hiša je stala na soncu. Zmerom je stala na soncu, zjutraj, popoldne in zvečer. Skoraj se je zdelo, da pluje sonce samo zaradi te vrtni hišice po nebesnem svodu.

Krvavordeče vrtnice so se smehljale pri vsakem oknu — in znotraj, v svetlih sobah, je grela ozračje »mala lučka«.

To je bila gospa Ana Marija. Doktor Rainer je krstil svojo plavaloso krotkost: mala lučka. Sreča je stanovala z zakoncema v mali hišici ob vrtni poti, vsi so to vedeli, ki so ju poznali. In ta sreča je bila v zvestih rokah.

Dokler ni nekoč priplul črn oblak in zasenčil te neskrbne ubranosti. Gospa Ana Marija je bila poslednja, ki ga je opazila. Do tistega dne se jih je bilo že sto in in še več ustavilo pred cvetočimi vrtnicami, ti radovedno, drugi škodoželjno — nekateri so pomilovalno skomigali z rameni; saj veste, vsak človek sprejme senzacijo dru-

gače... Zakaj senzacija je bila že koj v začetku, ko so si šele šepetali, in nič manj, ko so si že glasno vzklikali: »Doktor Rainer, doktor Alfred Rainer ima ljubico. Hm, Tanja Tiapovna, lepa Rusinja iz hotela Astorie mu je razvnela srce.«

In prav so imeli.

Tanja Tiapovna se je bila nekajkrat zatekla po malenkostne pravne nasvete v pisarno odvetnika dr. Rainerja. Takrat je padla prva senca na belo pot pred vrtno hišico. Kajti spričo hrepenečih modrih oči mlade Rusinje je pozabil doktor Rainer na svojo »malo lučko«. Ne, pozabil prav za prav ni. Toda, kar je bilo še hujše: njena tiha skrbna krotkost mu je postala zoprna in dolgočasna. In zmerom, kadar je pod večer sedel na beli vrtni klopi pod jasminovim grmom, se mu je zdelo, da čuti bližino Tanje Tiapovne, prav tako opojno in omamno kakor težak vonj belega cvetja. In zgodilo se je, da je rekel ženi: opravi me še čakajo, sestanek upnikov, nujna seja — toda odšel je v mali bar in se je slehernikrat zdrznil, kadar so se vrata odprla.

Sicer doktor Rainer ni prav ve-

del, zakaj je ravno semkaj zahajal. Lahko bi bil stopil tudi v kakšno kavarno ali krčmo. Mogoče, ker si je želel, da bi nenadoma priselva v tiho zasenčeno ložo tik poleg njega ženska njegovih sanj. Ali pa ker so ga zvoki barske godbe spominjali melodije njegove lastne krvi.

In ni prihajal zaman. Tretjega večera je prišla. Nič se ni začudil, tudi zastran tega ne, ker se je takoj, ko ga je opazila, približala njegovi mizi in mu ponudila svojo drobno roko v poljub.

Njeno telo je bilo vitko ko topol. V njenih očeh se je menjaval ogenj ciganske divjosti in melanholične žalosti — zdelo se mu je kakor živa pravljica in bil je pijan od sreče in hrepenenja. Njene ustnice so bile mehke in rdeče, prezrelim malinam podobne — in nič se ni upirala njegovim strastnim poljubom.

Slika Ane Marije se je odmaknila to noč daleč v meglo in temo. Doktor Alfred Rainer je začel celo sovražiti belo hišico na soncu. Sprva se je še skušal zastran svojih pogostih večernih sej izgovarjati in opravičevati — toda ko ga je gospa Ana Marija nekoč vprašu-

joče in razočarano pogledala, se je obrnil in osorno dejal:

»Če si taka, bi pač ne smela postati odvetnikova žena, če imaš tako malo razumevanja za moje delo in prizadevanje...«

Neko odtujitev je gospa Ana Marija res že nekaj časa opazala, vendar se je tolažila z izgovorom, da je mož utrujen, da je morda tudi mimogrede malo sit neskaljene zakonske sreče, nu, naposled mu tega po desetih letih srečnega zakona ne sme preveč zameriti. Tedaj je pa nenadoma — izpregledala. Neznansko mnogo malih dogodkov, besed, pogledov in namigavanj v poslednjih dneh je strnila mehka ženska duša v pisan mozaik, ki ji je brez usmiljenja odkril resnico: mož je ne ljubi več... »

Hišica na soncu ob beli vrtni poti je otrešla poslednje cvetove vrtnic. Jesenski veter se je poigraval s cvetnimi listi. Včasih je zavijal po svislih in tožil pri oknicah. Gospa Ana Marija je zrla kako je vihar upogibal mogočne veje velikanskega oreha. Zdelo se ji je, kakor da trepeče v porumenelih listih njena sreča, kakor da se ji vihar posmehuje.

V elegantni hotelski sobi, kjer je Tanja Tiapovna že nekaj mesecev stanovala, se je v tisti uri doktor Alfred Rainer odločil, da bo razvezal vezl, ki so ga doslej priklepale na belo hišico tam ob vrtni poti. V oblaku prozornih svilenih čipk je želela Rusinja ob kamninu in se grizla s slonokoščenimi zobmi v ustnice, da se je poredila temna kaplja krvi.

»Ne, dragi, ti me moraš pozabiti, kakor bom morala tudi jaz tebe — pozabiti. Nocoj je poslednjič. Mora biti poslednjič. Z jutrnjim ekspresom se Tanja odpelje. Rekla sem ti: prav zato, ker te ljubim, kakor še nikoli nikogar ljubila nisem, prav zato nočem svoje usode vezati s tvojo...«

Več ni rekla, čeprav je še toliko silil vanjo. Stresla je glavo in njene oči so otožno zrle predse.

To noč doktor Rainer ni našel poti do bele hiše ob vrtni poti. Do zore je taval po cestah, da bo lahko zgodaj zjutraj spet pri Tanji. Moral jo je pregovoriti. Mora mu postati žena. Življenja brez nje si ni mogel več misliti. Kaj mu le še pomeni današnji dan hišica ob beli poti? In kaj — Ana Marija? Bil je srečen z njo, ker druge sreče ni

KRATKE ZGODBE

Prizor s ceste

(tw) Pariz, aprila

V Tuillerijskem vrtu je te dni živahno hitel neki starejši gospod. Na trati se je igral petleten deček. Suval je žogo predse.

Tedaj je žoga priletela onemu gospodu v noge. Dečko se je ustrašil in obstal.

Gospod je žogo pobral in jo vrnil dečku ter ga potrpal po ramenu. Nato je hitel dalje — na sejo ministrskega sveta.

Stari gospod je bil namreč Albert Sarraut, predsednik francoske vlade... (Po »Intranu«)

Moderna pravljica

(sn) Lvov, aprila

Po lvovskih ulicah je prosjačil neki bivši vojak: v svetovni vojni je izgubil spomin in ni vedel svojega imena ne kraja, kje je doma, ne kdo mu je oče, žena in brat.

Ko je te dni vdan v usodo kolovratil po lvovskih ulicah, je zdajci planila k njemu neka ženska in ga prižela na prsi. Spoznala je v njem svojega moža Johanna Pycka, ki ga je pogrešala že od konca svetovne vojne.

Danes živi Pyck v blagostanju; čez noč se je preselil iz siromaštva v izobilje. Toda spomin se mu še zmerom ni vrnil in nesrečnež še danes ne ve, ali bedi ali sanja. Stradati mu ni treba nič, toda svoje tragedije še zmerom ni dočrpel. (»Journal«)

Nos je izgubil

in ga spet našel

(pk) Montreal, aprila

Neki sedemleten fantek se je zaletel v izložbeno okno. Razbito steklo ga je porezalo in mu posnelo konec nosu. Dečkov oče je pustil odrezani nos na preprogi in je odhitel z ranjencem h kirurgu I. N. Royu. Le-ta je očetu naročil, da naj mu poišče manjkajoči del nosu, drugače bo težko kaj.

Cez pol ure se je oče vrnil: Konec nosu je srečno našel in ga je veselo izročil zdravniku. Le-ta ga je razkužil in ga dečku lepo prišil na obraz.

Uspeh ni izostal: deček ima danes svoj nos spet cel in zdrav. Hvali naj Boga, da se mu je nesreča pripetila pozimi: v mrazu ostane narreč tkivo dalj časa živo.

Policija posreduje ženitev

(x de) Pešta, aprila.

Modistka Rožika M., lastnica nekega salona klubov v Pešti, je pred dvema mesecema hotela iti v smrt. Le s težavo so jo rešili. Na policiji je priznala, da so jo v to naglani starši njenega ženina, ker niso marali niti slišati o poroki. (Ženin je namreč zaradi mladostnosti moral imeti za sklenitev zakona dovoljenje svojih staršev.)

Uradniku sta se zaljubljenca smilila, zato jima je sklenil pomagati. Poklical je ženinove starše k sebi in jima govoril in ju pregovarjal, da bi kamen omehčal; toda trdosrčnih staršev njegove besede niso ganile.

Tedaj je uradnik opazil, da so ženin in njegovi starši tuji državljani. Brez pomišljanja je poklical mladeniča k sebi in mu svetoval,

naj zaprosi za madžarsko državljanstvo, češ da se bo potem lahko poročilo s svojo Rožiko, tudi brez dovoljenja svojih staršev.

Prijazni uradnik je nato poklical še ženinova roditelja in jima povedal, da se sin lahko tudi brez njunega dovoljenja poroči. Oče in mati sta zato potem vendarle pristala na poroko in že je kazalo, da se bo stvar uredila v splošno zadovoljstvo.

Toda še tisto popoldne je Rožika prišla na policijo in ihte povedala svojemu zaslišatelju, da trdosrčni starši spet ne marajo nič slišati o ženitvi. Pisar jo je pa potolažil: dejal ji je, naj vsaj dotlej potrpi, da bo njen ženin dobil madžarsko državljanstvo, potem se bosta pa lahko brez težav poročila. Izredna požrtvovalnost policijskega uradnika je obrodila sad: mladi par se je te dni v Pešti poročil.

Telefon v živalskem vrtu

(qn) London, aprila

Osebjem londonskega živalskega vrta se je zadnje tedne pritoževalo, da ga šaljivci venomer vlečejo za nos z vprašanji kakor: »Ali bi lahko govoril z gospodom Tigrom?« ali: »Dajte mi, prosim, gospoda Medveda.«

Ondaj je nekdo želel dobiti k aparatu »gospoda Jazbeca«.

»V živalskem vrtu nimamo nobenega gospoda Jazbeca«, je dobil odgovor.

Toda neznanec se ni dal odgnati. Zdal je bilo pa tudi telefonisti preveč: »Poznamo te šale! Komedijska je že dovolj dolgo trajala!« In srdito je zaprla telefon.

Nesrečnež je ves dan zaman iskal zveze z gospodom Jazbecem... A najkomičneje je pri tem to, da gospod Jazbec — mister Badger — res živi in da ni najzadnji med učenjaki londonskega živalskega vrta... (»Journal«)

Vedre strupa za zglavje

(sw) London, aprila

Ondaj je neki londonski tvrdki izgnilo vedre cianira, enega izmed najhujših strupov, kar jih pozna človeštvo. Naj so ga še tako iskali, našli ga niso nikjer.

Sele nekaj dni nato so nevarno vedre našli — po golem naključju. Padlo je bilo pri prevozu s tovornega avtomobila in zdrknilo v obcestni jarek. Tam ga je našel neki potepuh; optal si ga je na pleca in ga odnesel v svoje skromno bivališče, da mu je služilo za... zglavje.

Ko so mu povedali, da je v njegovi blazini toliko strupa, da bi lahko spravil celo mesto na drugi svet, je ubogi klatež od strahu omedlel. (»Intran«)

Teorija in praksa

(on) Newyork, aprila

Nevsakdanja je usoda Nine Van Zandtove, ki beremo o njej v ameriških listih, da je te dni umrla.

Leta 1886., ko je bila Nina ena izmed najbogatejših deklet v Čikagu, se je zaljubila v anarhista Avgusta Splesa, na smrt obsojene-

Ko je kmalu po tem uradnem obisku vprašal doktor Rainer po Tanji, so mu na kratko povedali, da je dama iz sobe številka 35 že odpotovala. Drugega nič.

Vse drugo ga je čakalo v pisarni. Bled ko zid je poslušal poročilo policijskega komisarja, ko mu je pojasnil vzrok nenadnega Tanjinega odhoda.

»Tla so ji postala prevroča...« je porogljivo pripomnil.

Tudi doktor Rainer ni vedel, kam se je Tanja odpeljala.

Ali ga je mar opeharila? Ne, Tanja Tiapovna, s pravim imenom Katarina Wloctavakova, ga ni sleparila. Bila je zgolj — slučajna — znanka, to se pravi njegova pravna klijentka.

Ko se je spet zavedel, je bil sam. Jutro je bilo megleno in pusto. Zdalci je pa skozi megljo posvetilo sonce, s tipajočimi, boječimi žarki je objelo temačno odvetnikovo pisarno.

In ko je zvil doktor Alfred Rainer opoldne po beli potki, je velo okrog hišice od vsepovsod... odpušcanje. Veliki oreh je spenjal svoje veje v nebo in trepetajoči porumeneli listi so žareli v soncu. Zareli so ko čisto motno zlato. (Hi*)

„Odpravimo iz hrane vse, kar je škodljivo, in dajmo ljudem namesto tega nekaj prijetnega, pa zdravju koristnega!“ je mislil župnik Kneipp.

Štiri leta je delal poizkuse, dokler ni neki dan iznašel recepta za res pravo sladno kavo: „Kneippovo sladno kavo“.

Kneippova

samo v zavitkih s sliko župnika Kneippa!

Znanstven samomor

(rw) Pariz, aprila

25. aprila 1836 si je vzel življenje neki delavec, Déal po imenu. Zanimivo ni, da je šel prostovoljno v smrt; zanimivo je, zakaj je to storil. Iz zgolj znanstvenih razlogov: mož je po lastnem priznanju hotel pokazati, kakšen je učinek ogljikovega dvokisa na človeški organizem. Zatorej je vpisoval minuto za minuto v dnevnik svojega smrtnega boja.

Ob 10.15 je zakuril v peči in »ceremonija se je začela« — tako je sam zapisal. Kmalu je začutil silen glavobol, dušiti ga je začelo, vid mu je jel pešati, dokler ni — 32 minut pozneje — zapisal nekaj nečitljivih črk, očitno tik pred smrtjo.

Ta dnevnik se je ohranil do danes. Francoski listi se spominjajo stoletnice tega nenavadnega samomora in ugotavljajo, da je ekscentrični Déal umrl tako rekoč po nepotrebnem, ker ni dognal ničesar pomembnega, kar zdravniški vedi ne bi bilo že znano.

Enaka pravica za vse

(uw) Los Angeles, aprila

Ondaj je neki avto tako podil po ulicah v Turlocku (Kalifornija), da sta ga začela nasledovati dva redarja na motornih kolesih; dohitela sta ga le s težavo.

A kdo popiše njuno osuplost, ko spoznata poleg šoferja generala Pershinga!

»Nisem vedel, da tako hitro vozi,« je izjavil nekdanji vrhovni poveljnik ameriških čet na Francoskem.

»Gospod general,« je odgovoril eden od redarjev, »moj tovariš in jaz sva služila na Francoskem pod vašim poveljstvom. Izvolite nadaljevati vožnjo.«

»Nikakor ne!« se je uprl general. »Vajina naloga je, da napiseta zapisnik. Če tega ne storita, vaju bom sam ovadil!«

Hočeš nočeš sta policista dala bivšega generalisa na zapisnik in turloški sodnik ga je obsodil zaradi prehitre vožnje kakor kate-regakoli zemljana na 50 dolarjev globe. (»Intran«)

čuden monopol

(vo) Praga, aprila

V »Prager-Tagblattu« beremo: Zadnje čase se je raba črtala na Japonskem silno razširila — tako zelo, da je japonski vladi šinila genialna misel na um: zakaj ne bi črtala iz nje novega vira dohodkov za državo?

In tako so Japonci tudi storili: po zgledu evropskih držav, ki so na primer monopolizirale tobak, je Japonska uvedla monopol za črtala in za šminko.

Niponska vlada se zanaša na žensko koketnost (po krivem brččas ne) in računa, da bo novi monopol prinesel državi čedne vsotice.

USA ne pojde za nikogar v vojno

(nr) Newyork, aprila

Američani ljubijo ankete in časopisne plebiscite. Pred kratkim je njihov ugledni obzornik »Fortune« priredil takole zanimivo anketo o perečih sodobnih vprašanjih:

Prvo vprašanje: Ali bi šli Američani v vojno:

a) če bi kdo napadel Združene države? — Odgovori: 80,3% da, 15,6% ne, glasovanja se je vzdržalo 4,1%;

b) če bi kdo napadel Filippine? — Odgovori: 23,8% da, 66,8% ne, 9,4% ne da ne ne;

Tajništvo g. bana sporoča, da so sprejemni dnevi pri g. banu samo ob torih in petkih; ob drugih dnevih g. ban ne more sprejemati strank. Ljudje naj se po tem ravna in naj ne prihajajo druge dneve v Ljubljano, ker si s tem delajo troške in nevšečnosti.

Reg. S. 529/36.

c) če bi si hotela katera država prilastiti katere pokrajine v Srednji ali Južni Ameriki? — Odgovori: 17,4% da, 73,8% ne, 8,8% ne da ne ne;

d) če bi ameriška trgovina zaradi vojne hudo trpela? — Odgovori: 34,4% da, 53,8% ne, 11,8% ne da ne ne.

Drugo vprašanje: Če bi se dala evropska vojna preprečiti po zašlugi Zveze narodov, ali mislite, da mora USA pristopiti k ženevski ustanovi?

Odgovori: 29,8% da, 57,4% ne, 12,8% ne da ne ne.

Tretje vprašanje: Če bi hotela katera država napasti katero drugo: ali mislite, da se moramo pridružiti »sankcionšem«?

Odgovori: 47,9% da, 40,8% ne, 11,3% ne da ne ne. (»Marianne«)

Vid nam peša

(vn) Pariz, aprila

Ljudje vidijo čedalje manj. Se pred 30 leti je bila redkost, če je kateri šolar imel naočnike. Danes jih ima skoraj vsak deseti! Ameriški učenjak Clark pravi, da se 96% otrok rodi z normalnim vidom, toda v prvih šolskih letih pade to število na 80%, v petem razredu na 60% in na 5%, ko je človek star 60 let.

Clark pravi, da je pešanju človeških oči kriva umetna razsvetljava.

Ce tako pove Clark sam, mora že držati: ameriški učenjak slovi namreč po svojih izumih na polju... električne razsvetljave.

Kandidacijski rekordi pri francoskih volitvah

(vw) Pariz, aprila

Najsrečnejši kandidat pri nedeljskih volitvah na Francoskem je bil neki Enizan iz Bresta: imel ni nobenega protikandidata.

Zato so bili pa njegovi tovariši v Saint-Gaudensu toliko na slabšem: tam se je namreč potezalo za naklonjenost volilcev nič manj ko 111 kandidatov. Poznavalci volilnih kurioznosti trde, da je omejeno francosko volilno okrožje doseglo rekord vseh časov in vseh dežel.

Ptič Feniks

V dunajski glavi se tiček rodi; denarce skup grabi in vara ljudi.

Od Vzhodnega morja do azijskih tal že vse je preletel, že vse je obral.

So hčere mu banke, država mu zet, je zmirlj pripravljen od nje kaj uzet.

Če to ne pomaga, na borzi igra, dokler ne omaga in trešči na tla.

Zdal žlahta se zbere, pomagat hiti in spraviti tiča pokoncu želi.

In Feniks se zgane, tako govori: »Kdor mene pokoncu imeti želi,

naj d'narce skup zbira iz ljudske krvi, od ljudskih se žuljev poceni živi.«

Ivan Rob

GROZE

10 UR

UR Iz dnevnika nekega kriminalnega komisarja

Gl. začetek v prejšnji številki!

Mračilo se je čedalje bolj. Rdeči, kakor s krvjo napojeni oblaki so se pogreznili za goré in se skrili čez noč. Blagodejna vonjava magnolij in cipres, ki je silila skozi okno, se je zdela še slajša in opojnejša kakor podnevi, da se je človeku v glavi vrlelo od nje, kakor od težkega vina. Okoli svetilke, viseče nad mizo, so brenčale večje in švigali moskiti. Med temnimi vejami dreves je svetlorumeno vstajal mesec.

Giovanni je prinesel steklenico chiantija in Cesare Sala jo je naguil nad kozarcem.

Toda Dorner je odrinil njegovo roko.

»Ne zdaj, rajši ko pojdem spat. Mnogo laže zaspim, če popijem kozareček vina, preden ležem.«

»Ali mieli signore vendarle prenočiti pri nas?«

»Da, ker se le bojim nočne voznje. Rajši se bom odpravil zjutraj na pot. Malo kasno bom sicer prišel v Messino, a kaj hočem! Poskrbite, prosim, da me bodo točno o petih zbudili in da me bo že čakal voz pred vrati.«

»Ali slišiš, Giovanni? Točno o petih! Povej Stelli, da naj pripravi sobo za gospoda. In tole tudi tja odnesi!«

Dal je natakarku steklenico s chiantijem.

Po večerji si je Dorner prižgal pipo in še malo posedel za mizo v pogovoru z gostilničarjem.

O pol desetih je stopil v obednico natakark in prinesel brzovjavo:

»Za signora.«

Dorner je jo odprl in jo je hlastno preletel: Giacomo Lombardozzi je 11. aprila 1929 zbežal s Hudičevega otoka.

Na brzovjavki je bil podpisani šef pariške kriminalne policije.

»Iz Messine?« je vprašal Sala.

»Iz Nice,« je odgovoril Dorner, nejevoljno nabral obrvi in spravil brzovjavo v žep. »Te vražje kupčije — človeku nikoli ne privoščijo niti minute miru.«

Pretegnil se je in zazečal.

»Strašno truden sem. Večerja me je zdelala. Mislim, da mi še chiantija ne bo treba; tudi brez njega bom hitro zadremal.«

»Potem se boste sami oropali velikega užitka.«

Dorner je saljivo zagrozil s prestom.

»Vi izkušnjavec!... Nu, en kozareček ga bom že popil.«

Vstal je in ponudil gostilničarju roko.

»Lahko noč.«

»Spremil vas bom!«

Sala je šel s svetilko naprej in kazal pot. Šla sta po strmih stopnicah v gornje nadstropje, krenila čez ozko vežo in se ustavila pred vrati, tako obitimi z železnimi okraski, da so se zdela ko okovana.

»Tule!«

Sala je odrinil vrata in povabil Dornerja noter.

Bila je velika vogalna soba. V ozadju, pod nekakim baldahinom je stala postelja, zavarovana z dolgimi filastimi zastori pred moskiti. Na steni sta viseli ogledala in Garibaldijsva slika; le-ta je gledala ravno postelji nasproti. Med oknom in vrati so bili miza in dva stola. Ozka preproga je bila pregrnjena po tleh od vrat pa do postelje in od postelje do okna. Okno je bilo zaprto. Dorner ga je odprl.

»Ne bi vam priporočal, da ga odpirate. Kakor hitro prižgete svečo, navalé moskiti v sobo.«

Neznosno soparno se mi zdi v sobi. Preden bom legel, bom okno spet zaprl.«

Dorner je pogledal ven.

»Čudovita je nočojšnja noč!«

Toda ni samo željno vdihaval ostrega nočnega zraka, nego je tudi napolnil oči, da spozna predmete pod oknom. Najprej je zagledal stopnice,

držee nizdol, najbrže v klet. Razdalja med oknom in njimi ni bila prav posebno velika, morda kakšnih pet do šest metrov — toda Dorner je vedel, da bi si, če bi v nevarnosti skočil skozi okno, na teh stopnicah gotovo polomil noge.

»Imenitno je za vse poskrbljeno,« je pomislil in se na tistem nasmehnil.

»Ali naj tu pustim svetilko?« je vprašal Sala.

»Če je že sveča tu, je ne potrebujem.«

»Da, svečo vam pustim in tudi vino imate. Lahko noč.«

Sala je stopil proti vratom. Na pragu je postal.

»Nikar prej ne prižgajte sveče, dokler niste okna zaprli.«

»Tako?« je vprašal Dorner.

Dorner je še zmerom stal pri oknu in se sklanjal ven. Zdajci je pa zaslíšal zamolklo in hudobno renčanje iz teme.

»Pes?«

»Da, ponoči ga odklenemo. A če se bojte, da bi vas njegovo lajanje —«

»Ne, lajanje me ne bo motilo. Tako sem zaspan, da me še strel iz topa ne bi zdrnil. Razen tega bom pa zvrnil še kozareček chiantija.«

»In boste sanjali rajske sanje,« je pripomnil Sala in zvito pomežiknil.

»Drugačnih sanj v 'Paradižu' tudi biti ne more,« je menil smehljaje se Dorner.

»Lahko noč!«

Vrata so se zaprla. Dorner je prisluškoval korakom, dokler niso zamrli. Tedaj je vzel steklenico z vinom in jo do polovice izlil skozi okno. Potem je okno zaprl. Vrnil se je k mizi, si prižgal svečo in si pozorno ogledal vso sobo. Trkal je po stenah in iskal skrivnih vrat.

Na stenah ni odkril ničesar sumljivega. Pogledal je pod posteljo, privzdignil filasti zastor okoli postelje — tako imenovano 'moskitiero', ker varuje pred moskiti — stopil nato na stol, dvignil svečo nad glavo in si ogledal strop.

Toda nikjer ni našel ničesar, kar bi le najmanj utemeljevalo njegov sum.

In vendar je Dornerja dajal čuden nemir. S svojim šestim čutom, ki si ga je bil razvil, cdkar je deloval kot detektiv, je zaslučil, da je morala biti prav tale soba tista, kjer so oni trgovec iz Palerma, milanski bankir, trije tujei, commendatorjeva vdova in še toliko drugih našli smrt. In nemara ravno na tejle postelji?...

Dorner se je vrnil k postelji in si jel ogledovati baldahin: okrašen je bil s pentljami iz enakega tila, iz kakršnega je bila moskitiera. Tudi tu ni mogel odkriti ničesar sumljivega.

Preden je Dorner odložil svečo na mizo, si je še enkrat ogledal vso sobo. Zdajci so se pa njegove oči srčale z drugimi očmi. To so bile oči Garibaldijsve podobe na steni in zdelo se je, kakor da bi bile žive. Dorner je začutil, kako ga je prevzel še hušji nemir.

Stopil je čisto k sliki in vzdignil svečo. Oči so ga tudi zdaj gledale. Čuden in strahoten je bil napeti in zapovedujoči izraz, ki ga jim je bil dal umetnik. Tako srepo in nepremično gleda samo hipnotizer svoj medij, kadar mu zapove: »Zaspi!«

Dornerja je obšlo nerazumljivo vznemirjenje ob pogledu teh čudnih oči, zato se je obrnil proč. Toda oči ga niso izpustile. Stopil je dva koraka v nasprotno smer — sledile so mu tudi tja...

»Naj me hudič...« je zaklel Dorner.

»Menda vendar nisem pijan!«

Vrnil se je k mizi, ves srdit, da se je vdal slabosti. Položil je svečo na mizo, si slekkel sukniče in si sezul škornje. Potlej je vzel revolver iz žepa in ga spravil pod zglavje. Nato

je upihnil svečo in se napol oblečen vrgel na posteljo.

4. Garibaldijsve oči

Luna je stala že visoko na nebu. Zelenkasto-srebrni svetlobni žarki so padali na posteljo in na sliko, ki mu je visela nasproti. V tej blede razsvetljavi so se mu zdele Garibaldijsve oči še manj realne. Tako nepremično so ga gledale, da ga je obšla nerazumljiva tesnoba — občutek, ki ga dotlej še ni poznal, občutek, ki je skoraj mejil ob strah.

Mrzlo ga je izpreletelo po hrbtu, roke in noge so mu otrpnile, kakor da ne bi bilo več kosti ne mišic v njih.

»Strah?« je pomislil in se po sili nasmehnil, toda ta nasmeh je bil žalosten. Tresoče se ustnice se niso pokorile njegovi volji.

»Mož brez živcev,« kakor so ga imenovali njegovi berlinski tovariši, mož, ki je že tolikokrat gledal prezirljivo in izzivalno smrti v obraz, ta mož je zdaj pobesil oči, da se ne bi srečal s pogledom podobe na zidu, ker ga je ta pogled navdajal s praznovanjem.

Dorner je dobro vedel, da je bil tisti trenutek smešen in abolen. Vzlic temu je težko ukrotil to nerazumljivo tesnoba.

»Tak zberi se vendar!« je zapovedal sam sebi. »Vstani in prepričaj se, da te oči niso žive!«

S težavo je vzdignil glavo. Nobene druge kretnje ni bil več zmožen. Njegovo telo je bilo kakor ohromelo.

»Kaj neki mi je?« je pomislil na glas, toda lastnega glasu ni spoznal. Zvenel mu je hripavo in robato, kakor da bi kdo drugi govoril.

Dornerju je onemoglo udarila glava na zglavje. Zdal ni bilo več dvoma:

očita je vprašal in se zleknil na posteljo. Da bo pa samega sebe kaznoval zaradi malodušnosti, je sklenil, da ne bo več odvrnil oči od podobe, četudi bi imel tako ležati do jutra.

Gledal je zdaj podobo s tistim prezirljivim izzivom, kakor je poprej zmerom gledal smrti v oči...

Mrtvaška tišina je vladala v hiši. Tako tiho je bilo, da mu je od tihote šumelo v ušesih. Mesečina je zdaj poplavela vso sobo z zelenkasto srebrno lučjo. Garibaldijev obraz je zdaj še razločneje stopal iz ozadja.

»Le glej me, prijatelj, le glej me, kolikor hočeš — zdaj se tvojih oči nič več ne bojim!« je rekel Dorner podobi na steni.

Zdajci se mu je pa zazdelo, kakor da bi se bile oči na zidu utrnile in izgnile. Toda čez kakšno minuto so se spet prikazale. Le da je bil njihov izraz le še prodirljivejši, le še ostrejši.

»Saj to je norost!« je grajal samega sebe. »To se mi je le tako zdelo, ker so se mi zaradi napetega strmenja utrudile oči.«

Zamižal je. Toda še zdaj, z zaprtimi trepalnicami, je čutil pogled podobe; kakor električni tok je učinkoval nanj. Povrnil se je prejšnji nemir in ga vsega obšel. Kakor za stavo mu je kovalo srce. Telo mu je bilo odmrlo.

»Za božjo voljo, kaj je z menoj?« je zaječal.

Z obema rokama se je zgrabil za glavo. Mrzel pot mu je lil s čela. Lasje so ga zbadali ko bodike. V očeh mu je gorelo brezumje. Gledal je podobo na steni, in kar je zdaj uzrl, ga je navdalo s smrtno grozo: Garibaldijsva slika se je iznenada stemnila, kakor da bi bil nekdo obesil prednjo gosto tenčico. Le njene oči so se še videle. Mesečina je kresala v njih

na tla prav tisto sekundo, ko je baldahin neslišno padel na posteljo in jo vso pokrtil pod seboj...

5. V poslednjem trenutku

Ležeč na tleh, je Dorner slučajno pogledal tja, kjer je visela podoba. Le velika, štirioglasta temna pega je izdajala tisto mesto. Mesec se je bil skrtil za oblake. Garibaldijsvega obraza ni bilo več moči razločiti.

Pajčevina, ki se je bila ovila okoli Dornerjevega telesa, se je pretrgala. Dorner je čutil, kako se mu kri spet prosto pretaka po žilah in se vračajo moči v mišice. Tudi duševno je bil spet bister in čil.

Njegova prva misel je bila: »Moj revolver!«

Mnogo truda ga je stalo, preden je rešil orožje izpod zglavja. Pri tem je otipal blazino, ki je skupaj z baldahinom padla na posteljo.

Njegovi prsti so odkrili debel lesen vijak, segajoč od baldahina pa do stropa. Zdaj šele je Dorner vedel, da se čudni glasovi, ki jih je prej slišal, niso porodili v njegovi domišljiji, nego da so izvirali od vrtečega se vijaka.

»Smrt božja — ideja ni bila slaba!« je zasikal med zobmi.

Zdaj je bilo treba razvozlati le še eno uganko: kakšno vlogo so igrale Garibaldijsve oči pri tem hudodelstvu? Toliko je Dorner vedel, da so človeka na postelji hromile. A kako? S hipnozo?

Mož se je imel zdaj spet popolnoma v oblasti; postal je spet nekdanji človek brez živcev.

Stopil je h Garibaldijsvi sliki in jel vnovič otipavati oči. To pot je pa nepričakovano zadel ob komaj zaznavno razpoko. Zasadel je noht vanjo in platno se je podalo, kakor se poda zopora pri pisemskem nabiralniku, če vržeš pisno vanj; in glej, podalo se je natanko na tistem mestu, kjer so bile oči. Dorner je pretipal tudi steno pod podobo in res je zasledil majhno odprtino, natanko v višini oči.

Zdaj mu je tudi to postalo razumljivo: skozi to odprtino so ga takrat gledale žive oči in ga hipnotizirale: zareče črne oči Cesara Sale...

Zdaj se bova pa malo pomenila o tvoji hipnotski umetnosti, prijateljček,« je rekel smehljaje se Dorner in stopil k vratom.

Pritisnil je na kljuko. Vrata se niso odprla.

Zaklenjeno? Čudno! Le kdaj jih je kdo zaklenil, da ni nič slišal? Najbrže se je zgodilo kar avtomatsko.

Dorner se je spomnil okna. Ne kaže mu drugega: tvegal bo skok v globlino! Le dobro pretehati in preračunati ga mora, da ne bo priletel na stonice.

Stopil je k oknu; njegova stekla so se v temi svetlila kakor črna ogledala. Počasi in tiho je odrinil zapahe. Potlej je odprl okno in se je hotel nagniti skozenj — tedaj je pa trčil s čelom ob nekaj železnega.

Mreža na oknu? Da. Toda prejšnji večer je še ni bilo. Saj se je bil vendar lahko sklonil skozi okno in pogledal dol...

Past je bila res dobro nastavljena! Cesare Sala ni bil samo imeniten kuhar nego tudi iznajdljiv tehnik.

Na to se misliti ni smel, da bi kako prišel tej rešetki do živega. Železne prečke so bile le predebele. Tudi če bi po čudežnem naključju našel kje kakšno piko, bi s piljenjem zapravil preveč časa. Torej mu ne kaže drugega, kakor da potrpežljivo čaka drugega čudeža. Usoda se je bila Dornerju malo prej tako naklonjeno nasmehnila — menda ga vendar ne bo zdaj pustila na cedilu!

V veži so zaskripala tla. Dorner se je po prstih splazil v najtemnejši kot sobe. Naslonil se je s hrbtom ob zid. Revolver je imel pripravljen.

Strganje... praskanje... kakor bi glodala miš v kotu pri vratih. Drugega Dorner ni več slišal. Vrata so se popolnoma neslišno odprla. Na pragu se je prikazala človeška postava.

6. Nočno srečanje

Sij električne žepne svetilke je predril temo in padel na posteljo.

»Kvišku roke!« je zavpil Dorner. Tisti mah je luč ngasnila. Svetilka je padla s pridruženim treskom na preprogi.

Tisti trenutek se je prikazal mesec izza oblakov in Dorner je spoznal Cesarja Salo. Njegov od strahu spačeni, blede obraz se je zdel kar zelenkast.

Le pet korakov sta bila vsakeebi. Stala sta na preprogi drug drugemu nasproti. Dorner je prav dobro razločil Salove od togote bliskajoče se oči in kratko pipo, ki jo je stiskal med zobmi.

»Kvišku roke!« je ponovil Dorner.

Stopil je čisto k sliki in vzdignil svečo. Oči so ga tudi zdaj gledale. Tako srepo in nepremično gleda samo hipnotizer svoj medij, kadar mu zapove: »Zaspi!«

zasrpujen je! Ali je bil strup v vinu, ki ga je pil čez dan? Ali je bil pa v rizici?

»Vstani!... Vstani pri prič!« je kričal opominjaje njegov notranji glas.

Spoznal je, da ne sme več ležati. Konec ga bo, če se mu ne posreči vstati.

Čutil je, kako postaja njegovo telo od minute do minute težje in okornejšje. Trepalnice so bile ko svinec in oči so ga pekle, kakor da bi jih s prsti tiščal v jamice. Okoli glave mu je bilo, kakor da bi ga stiskal železen obroč. Čedalje tesneje in tesneje ga je oklepal ta obroč. Kakor da mu bo zdaj zdaj razneslo glavo.

»Vstani!... Vstani!...«

Zdaj ni več kričal te besede njegov notranji glas — vse njegovo bitje jo je kričalo.

Obup mu je podelil moči. Napel je mišice in vstal. Pri tem gibu mu je bilo, kakor da bi se bile pretrgale nevidne niti, ki so mu oklepale telo. Sedel na postelji je pogledal po sobi in oči so mu obstale na steklenici z vodo, ki je stala na mizi.

»Pil bil... Pil bil!«

Grlo mu je bilo kakor izsušeno. Vse v njem je gorelo in žarelo ko živ ogenj.

Skočil je s postelje in se kakor pijan opotekel k mizi. Zeljno je pograbil steklenico in jel piti kar iz nje. Voda ga je poživila. Zdaj je vsaj lahko premišljeval.

Dejal si je: »To je bila le slučajna slabost, najbrže od vročine ali pa od želodca. Zdaj me je minila in zato lahko spet ležem...«

Krenil je k postelji. Ko je prišel mimo Garibaldijsve slike, se je ustavil in potegnil tipaje po njenih očeh. Otipal je le robato platno in barve. To dognanje ga je popolnoma pomirilo.

»Ali si se zdaj vendar že prepričal, da je bil tvoj strah jalov?« se je

iskre. In iz teh zelenkastih isker so se predle niti, ki jih Dorner ni videl, a jih je zato toliko bolj čutil. Ovijale so se mu okoli telesa kakor pajčevina okoli muhe. Prizadeval si je, da bi se vzdignil in raztrgal te niti kakor poprej, pa se mu ni posrečilo. Njegovo telo ni bilo več njegovo. Zdelo se mu je tuje in mrtvo. Živo je bilo le še srce. Trepetal mu je kakor večča okoli prižgane sveče. Mrzlo ko led ga je obveval diš smrti.

Oči so se mu bližale. O, te strašne, grozotne oči...

Dorner jih je videl že čisto pred seboj. Ne samo da so se mu bližale, tudi s peklenskimi silami so ga primamljale k sebi.

Hotel je zavpiti. A le tiha tožba se je utrgala z njegovih ustnic. Tako je čel speči, ki jih mora tlačiti.

Zdajci je zaslišal šum, kakor da bi nekdo počasi in tiho vrtal s svedom v strop. Prvi mah je mislil, da se ti glasovi porajajo le v njegovi razdraženi domišljiji, toda šum je postal glasnejši, prihajal je bliže, vse bliže...

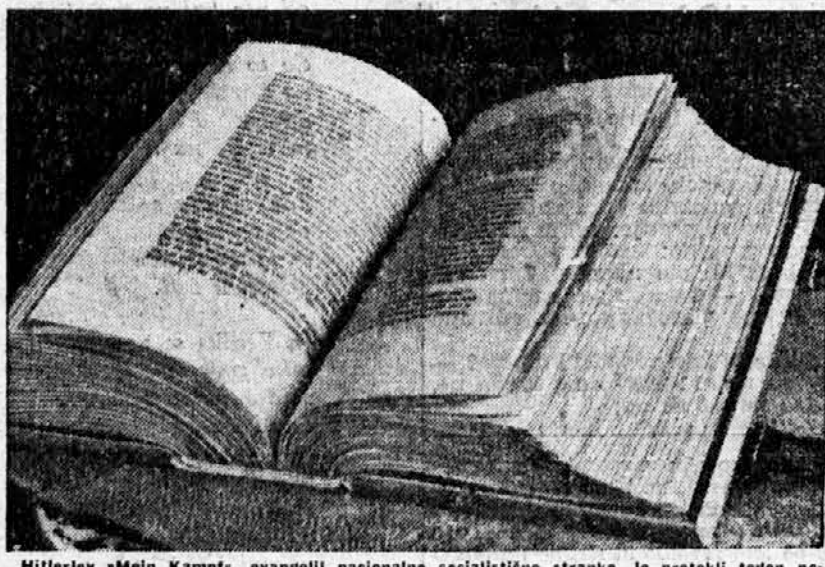
Dvignil je glavo. Tisti trenutek je začutil, kako je prav rahel prepil oplazil njegov obraz, kakor da bi se bili nevidni prsti igrali z moskitiero ko z nekakšno pahljačo. Rob tilastega zastora mu je legel na obraz in za trenutek zakril strašne oči. Tisto sekundo je Dorner čutil, da se mu je vrnila zavest in z njo prejšnje moči. Kakor bi trenil, se je sprostil ukletja hipnoze.

Sumil je z glavo in odrinil rob moskitiere, in tedaj je zagledal nad glavo nekaj bel oblak, ki se je počasi spuščal nad njim; prihajal vse globlje in globlje — vse globlje...

Kakor blisk ga je izpreletela misel: »Baldahin!«

Pogréžal se je vse globlje — neizprošno kakor pokrov rakve...

Nagon po samoohranitvi je vrgel Dornerja na rob postelje. Priletel je

Hitlerjev »Mein Kampf«, evangelij nacionalne socialistične stranke, je pretekli teden porušilo nemško uradništvno kancelarju za rojstni dan. Podarjeni iztis iz znamenitost posebne sorte: natisnjen je na telečji pergamen, tehta 35 kil in ima 975 strani

»Ali bi mi lahko to ribo zamenjali? Ne zna namreč plavati.« (Tidens Tegn)

Sargov Kalodont zoper zobni kamen bo pomagal — da zob prehitro Vam ne bo omagal!

SARGOV
KALODONT
PROTI ZOBNEMU KAMNU

DOMAČI IZDELEK

Lepota, zdravje, dom

Rubrika za mladi in manj mladi ženski svet

Da boš zdrava in lepa

Beseda, dve o dihanju

Znati dihati je mnogo važnejše, kakor si mislite, cenjena bralka: ve vse, ali skoraj vse dihaate zelo slabo.

In tako se vam pripeti, da ste tako rdeče in zasopale, če morate recimo steči par korakov, da ujamete tramvaj ali avtobus, ali pa če se morate popeti v četrto ali peto nadstropje v hišah, kjer ni dvigala.

Ta rdečica, ta zasoplenost vam vzame pri priči ves mladostni videz — tisti videz, ki si tako krčevito prizadevate, da si ga ohranite.

Naučite se tedaj dihanja, to se pravi, prave ritmike dihanja. Na primer: gredoč po stopnicah navzgor vdihnite globoko, ko stopate po prvih treh stopnicah; izdihnite prav tako globoko pri naslednjih dveh. Ta ritem obdržite do vrha: boste videli, kako sveži in neutrujeni boste prišli na vrh. Torej: tri stopnice globoko vdihavanje, dve stopnice globoko izdihavanje.

Ritem 3:2, ki sem vam ga dal za primer, lahko kajpada spremenite, če ne ustreza vaši konstituciji. Glavno je le, da vam dihanje obvlada neki ritem, tisti ritem pač, ki je najbolj primeren vaši naturi. Važno je le še to, da vdihavate počasi, izdihavate pa hitro.

Isto kakor pri hoji po stopnicah velja za vsak napor: povsod mora dihanje uravnati neki ritem, vaš osebni ritem; kakšen je ta ritem, boste že po nekaj poskusih dognali.

Ravnajte se po tem nasvetu: boste videli, kako lahke se vam bodo zdele celo tiste vaje, ki ste doslej morda mislili, da jih sploh niste zmogljive.

Se besedo o tistih, ki ne sodijo več med »trlice« ne med prav mlade: dobra drža trebuha je za normalno dihanje neobhodno potrebna. V takšnih primerih je prvo in najvažnejše dober pas, dihalni ritem pride šele pozneje na vrsto.

Dr. X.

Da bo izbira na mizi

Meščanska kuhinja

Jedilni list za skromnejše razmere

Nedelja: Špinačna juha, jagnjetina s čebulo in krompirjem, čokoladni zavitek.

Ponedeljek: Dunajski zrezki, krompirjeva kaša, glavната solata.

Torek: Juha z vampi, slaninski cmoki, zeljnata solata.

Sreda: Goveja juha z vlivanci, govedina s sladkim zeljem, praženi krompir.

Četrtek: Jetrne zlivanke*, špinača, slan krompir.

Petek: Lečna juha, kuhan orehov zavitek.

Sobota: Krompirjeva juha, kislo zelje s kruhovimi cmoki.

Jedilni list za premožnejše

Nedelja: Goveja juha s piškotnim ponvičnikom, pečene rezine od zelene z majonezo, pljučna pečenka z ohrovtovimi vršički, čokoladna torta.

Ponedeljek: Telečja obara z maslenimi rogljički, pečena morska riba z grahovo kašo, kremove palačinke*.

Torek: Riževa juha z nastrganim bohinjiskim sirom, pražene svinjske ledvice z zdravovimi cmoki, sirov narastek.

Sreda: Goveja juha z ohrovtovim ponvičnikom, govedina z rižem in vinsko omako, španska grmada.

Četrtek: Zeliščna juha s popraženimi žemljami, telečji kotleti s pečeninim krompirjem in špinačo, biskvitne rezine.

Petek: Lečna juha s krompirjem, ribji ragu*, rozinov zavitek z vanilijevo polivko.

Sobota: Zdrobova juha, grški zrezki*, kisla zelena s krompirjem, marelična pogača.

Recepti za jedi

označene v jedilnih listih z *

Jetrne zlivanke

30 dkg govejih ali telečjih jeter očistimo, fino nastrgamo in pretlačimo skozi sito, potem pa primešamo še 2 pretlačeni, namočeni in ožeti žemlji. Zdjaj solimo in popramo zmes in pridenemo tri jajca, kumno, r-jaron in še nekoliko popražene drobno sesekljane čebule. Vse to moramo prav dobro premešati, preden na masli v nizki ponvi pečemo z arke. Ogenj ne sme biti prehud, zlivanka pa ne sme predolgo peči, sicer postanejo žilave.

Kremove palačinke

Iz 20 dkg moke, 1/2 l mleka, 2 jajc in malo soli zvrkljamo mehko testo in spečemo v nizki ponvi na maslu prav tenke palačinke.

Na ognju stepamo 1/2 l mleka, 3 rumenjake, 6 dkg sladkorja, 2 dkg moke in nekoliko vanilije, dokler se mešanica ne zgosti. Ohlajeni kremi primešamo 10 dkg olupljenih in zmletih lešnikov, potem pa nama. no s to pripravljeno kremo palačinke, jih zvijemo in potresemo z vanilijevim sladkorjem; lahko pa tudi zavremo 10 dkg sladkorja in s porjavelim sladkorim sirupom pokapamo zvite palačinke.

Ribji ragu

3/4 do 1 kg morske ribe očistimo, odstranimo koščice in položimo meso za nekaj ur v mleko. Kose mesa moramo večkrat obrniti, ko jih pa vzamemo iz mleka, jih dobro nataremo z limono in kuhamo v teple mešanici: 1/2 čebule, malo vode, kis, poper, piment, lovjev list in sol zavremo, potem pa položimo kose ribjega mesa v vrolo mešanico. Ko je riba mehka, jo ohladimo in zrežemo na majhne koščke.

Iz 3 dkg masla in 10 dkg moke napravimo svetlo prežganje, ga zalijemo z mlekom in mešanico, vendar samo toliko, da dobimo gosto omako. Ohlajeni omaki primešamo 2 rumenjaka in 1 žlico nastrganega bohinjiskega sira, potlej pa primešamo omako razkosani ribi hkratu s trdim snegom iz 2 beljakov.

Pripravljen ribji ragu denemo v omaslene in z drobtinami potresene školjke, posujemo po raguju drobne kosmiče presnega masla in položimo školjke na pločevinasto pekačo, ki jo moramo prej na debelo potresti s soljo. Tik pred serviranjem porinemo pekačo za kakšnih 10 minut v vročo pečnico.

Grški zrezki

1 kg lepe govedine drobno sesekljamo. Precej nato stepemo posebej 10 dkg masla ali masti z 2 jajcema, v kozici na pol skuhamo 15 dkg riža in popražimo v ponvi sesekljano čebulo. Vse to naposled dobro zmešamo, solimo in popramo.

Iz pripravljene zmesi oblikujemo lepe zrezke in jih dobro popečemo na masli.

Serviramo jih z vinsko omako in krompirjevo kašo.

Zahtevajte od svojega čevljarja strokovno pričvrščevanje Palma Okma gumijastih podplatov in podpetnikov. Vi boste nosili čevlje za štrpac samo še s temi podplati in podpetniki, ker so trajni, lahki, elastični in nepremočljivi.

Humor

Ameriški humor

Hotelski nočni vratar se je zdrznil, ko je zagledal nekega opotekajočega se, vsega zamazanega in raztrganega moža, ki se je z zavihanimi srajničnimi rokavi primajal k njegovi celici.

»Zelite?«
»Prosil bi,« je z muko povedal tujec, »da bi me spremili v sobo št. 220 v drugem nadstropju.«

»220?« je ponovil vratar in pogledal v zapisek gostov. »To sobo ima mister Oskar Billups iz Toleda, Ohio, in je zdaj malce pozno, da bi budil goste.«
»To prav tako vem kakor vi,« je rekel pijani neznanec, »vzlic temu želim, da me spremiti tja brez pre-pre-pre-rekanja in ugovaranja.«

»Kaj bi pa radi tam?« je vprašal vratar.

»To je moja stvar.«
»Prav. Kako vam je pa ime?«
»Oskar Billups mi je ime, iz Toleda sem doma in sem malo prej padel skozi okno.«

Kakor vzameš

Zdravnik: »Ali mnogo pijete?«
Bolnik: »Kakor vzamete, gospod doktor! Po mojem vzemalo, po mnenju moje žene pa preveč.«

Nazori so različni

Slikar sedi ob jezeru in slika.
»Zakaj pa slikate?« vpraša neki radovednež.

»Ker je tak moj poklic! Te slike potem prodam.«
»To bo pa težavna reč,« meni oni.
»Ko imamo pa tako čedne razglednice o jezeru!«

Prijatelj človeštva

Mati: »Včeraj si mi tako ustregel, ker si bil prvi v razredu — danes si pa že spet med poslednjimi!«
Sinček: »Oprostite, mama — saj mora tudi katera druga mati imeti veselje s svojim otrokom!«

Mesečna plača

»Pri nas imamo vsak teden preprič,« toži Mira svoji takisto poročenji prijateljici. »Ali se tudi ti tako pogosto sporeče s svojim možem?«
»Ne, Mira — moj mož dobi plačo ob mesecu!«

Angleški odgovor

Neki Anglež je bil v gosteh na Nemškem. Po nerodnosti je prevrnil kozarec vina.

»Ali imate na Angleškem tako navado?« ga je hotel zbotiti njegov sosed.
»Tisto ravno ne,« je mirno odgovoril Anglež. »A če se že kaj takega pripeti, nihče ne vpraša po vzroku.«

Don Juan

»V silno zadrego sem zašel. Nekdo mi je pisal, da me bo ustrelil, če ne bom pustil njegove žene pri miru.«

»Pa jo vendar pustite!«
»Človek božji, katero? Ko se mi pa ni podpisal!«

Boljši predlog

»Za praznike bi se prav za prav lahko vsak s svojo ženo kam v hribe potegnila, kaj rečeš? Ali pa imaš morda kakšen boljši predlog?«
»Menda!... Pustiva rajši ženi doma!«

Najnovejša škotska

Dva prijatelja, Anglež in Skot, sta dalje časa prebivala v Singapuru. Ko sta se vrnila na Angleško, sta si za spomin kupila vsak svojo pahljačo. Anglež je kupil dragocen japonski izdelek iz slonovine, varčni Skot si je pa privoščil cenejšo robo.

Čez nekaj dni sta se prijatelja srečala. In Anglež je rekel Skotu: »Moja dragocena slonovinasta pahljača se je zlomila.«

»Gotovo si se pahljal z njo in si jo preveč razgibal?« je menil Skot.

»Seveda, saj zato tudi je pahljača.«
»Ne bi rekel, prijatelj! Vidiš, tudi jaz sem jo rabil, toda oprežno in varčno. Odpiral sem jo, ne da bi mahal z njo. Držal sem jo pred seboj in majal z glavo sem pa tja — in pahljača je še danes ko nova.«

Anekdote

OSRAMOČENI ASTRONOM

Učenjak ima zmerom svoj prav. To se pravi, zmerom najde vzrok — naj že bo tehten ali ne.

Prigoda, ki se je v tem pogledu pripetila slavnemu zvezdoslovcu Leverrierju, je vprav klasična.

Lepega dne se je mož sprehajal po parku z nekim prijateljem. Bilo je sredi poletja in sonce je pripekalo, da je bilo kaj. Tedaj se je Leverrier ustavil pred živo pisano stekleno kroglo, zasajeno na drogu — kroglo, kakor jih vidiš v vsakem količjak negovanem vrtu. Prijel jo je in ugotovil, da je tista polovica, ki je bila v senci, žareče vroča, solnčna polovica pa ledeno mrzla.

Boječ se, da ga ne varajo čuti, je velel še prijatelju, naj prime prečudno kroglo. Prijatelj je isto ugotovil.

Tedaj je Leverrier segel v žep po zapisnico in začel računati in obračati matematične obrazce sem in tja. Ko je to delo končal, je slavnostno izjavil, da je zadeva popolnoma normalna, naravna in v redu: svetloba hladi in senca segreva!

Učenjak si je že mel roke od zadostičja: to bodo strmeli njegovi tovariši, ko bo stopil na plan z novo teorijo!

Medtem je pa od nekod prišel vrtnar. »Strašna vročina!« je menil in si otrli pot s čela. »Če ne bi vsake četrte ure obrnil teh steklenih krogel, bi jih bilo že zdavnaj razneslo.«

Leverrier ni nič odgovoril. Le zapisnico je spravil v žep.

CARNEGIEJEV DAR

Amerika slavi letos 100 letnico rojstva milijarderja Andrewa Carnegija. Pri tej priliki nam je prišla na um tale anekdota:

Carnegie se je nekoč ustavljal v nekem neznatnem mestecu v Georgiji. Prišel je mimo cerkve in stopil noter; bila je ravno maša. Med pridigo je pobiral cerkvenik s krožnikom darove. Carnegie je dal bankovec za petdeset dolarjev.

Po končanem cerkvenem opravilu je pastor poprosil vernike, naj še malo počakajo.

»Bratje moji,« jim je dejal, »Gospod nam je bil danes naklonjen. Našteli smo en dolar in štiri in dvajset centov...«

Potem je pokazal na milijarderja, sedečega v poslednji vrsti.

»...toda če je bankovec, ki ga je položil na krožnik oni belobrudi starec, veljaven, imamo vsega skup ena in petdeset dolarjev in štiri in dvajset centov. Bratje, prosimo Boga, da ne bi bil bankovec ponarejen.« (cn)

SKRIVNOST KRALJICINE LEPOTE

Lepa italijanska kraljica Margareta (1851—1926), žena kralja Umberta, je zaradi svoje izredno lepe polti slovela po vsej Italiji. Njeni občudovalci so si belili glave, kakšno lepoto neki rabi kraljica. Ko se je francoski vojni ataše pri neki priložnosti zelo laskavo izrazil o kraljičini polti, se je vladarka nasmehnila:

»Za vso lepoto svojega obraza sem dolžna hvalo vaš francoskim izdelkom: sodčku starega francoskega konjaka iz leta 1850. Na žalost mi pa to dragoceno lepoto že pohaja, čeprav ga porabim na dan samo en naprstnik.«

»Čudno,« je menil ataše, »čudno, da moje rojakinje ne vedo, da si je treba s konjakom mazati obraz, če hočejo imeti lepo polt.«

Kraljica se je sladko zasmejala, vesela, da je diplomata prevarila:

»Motite se, gospod ataše! Ne mažem si s konjakom obraza, temveč grlo.«

DUMAS IN NJEGOV UPNIK

Aleksander Dumas, pisec »Grofa Monte-Crista« in »Treh mušketirjev«, je bil ne samo priljubljen francoski romanopisec, temveč je slovel tudi kot eden izmed največjih pariških bohemov. Denar ni imel obstanke v njegovem žepu.

Prečestokrat je bil Dumas brez solda in tedaj se je navadno zatekel k svojim prijateljem in jih molzel, dokler se je je dalo. Teh dolgovi ni navadno nikoli poravnal.

Kako malo je mož cenil denar, nam pove tale anekdota:

Nekoč je Dumas prosil nekega krznarja za posojilo 500 frankov. Trgovcu se je imenitno zdelo, da se veliki romanopisec obrača baš do njega in mu je rade volje ustregel.

Po nekaj tednih je pa krznar Dumasu namignil, da naj bi mu vrnil posojilo. Toda Dumas se ni niti znebil za prijazni opomin. Trgovcu je začel postajati nepotrpežljiv. Neprestano je pošiljal svojega vajenca k Dumasu po denar. Pisatelju so ti opomini začeli že presedati, zato mu je nekoč sporočil, naj pride drugi dan v gledališče, ko bodo igrali njegovo novo dramo; tam bo takoj po predstavi dobil vrnjen denar.

Po predstavi je trgovec res stopil na oder, da bi prejel svoje plačilo. Dumas se je takrat razgovarjal z nekim statistikom. Ko je zagledal svojega upnika, je ponosno vzel iz denarnice bankovec za 500 frankov.

Videč tako velik denar, se statistik ni mogel premagati, da ne bi občudujoče vzkliknil:

»500 frankov! O, gospod Dumas, dajte da si to čudo natančneje ogledam! Še nikoli v življenju nisem videl bankovca za 500 frankov.«

Dumas je stisnil statistu bankovec v roko in mu dejal:

»Kar spravite ga, od srca vam ga privoščim! Moj upnik je že tako zadosti bogat in ga ne bo pogrešal!«

Trgovec je osramočen odšel. Posojenih 500 frankov pa ni seveda nikoli pričakal.

NAGROBNIK

Studentje v Salamanci pripovedujejo tale zgodbo:

Nekoč sta potovala dva študenta iz Salamance v Segovio. Prišla sta mimo nekega groba in zagledala nagrobnik z napisom: »Tu je pokopana duša bogatega Fedra Dominga.«

»Bedak!« je vzkliknil prvi študent. »Kakor da bi bilo moči dušo pokopati!« In je veselo romal dalje.

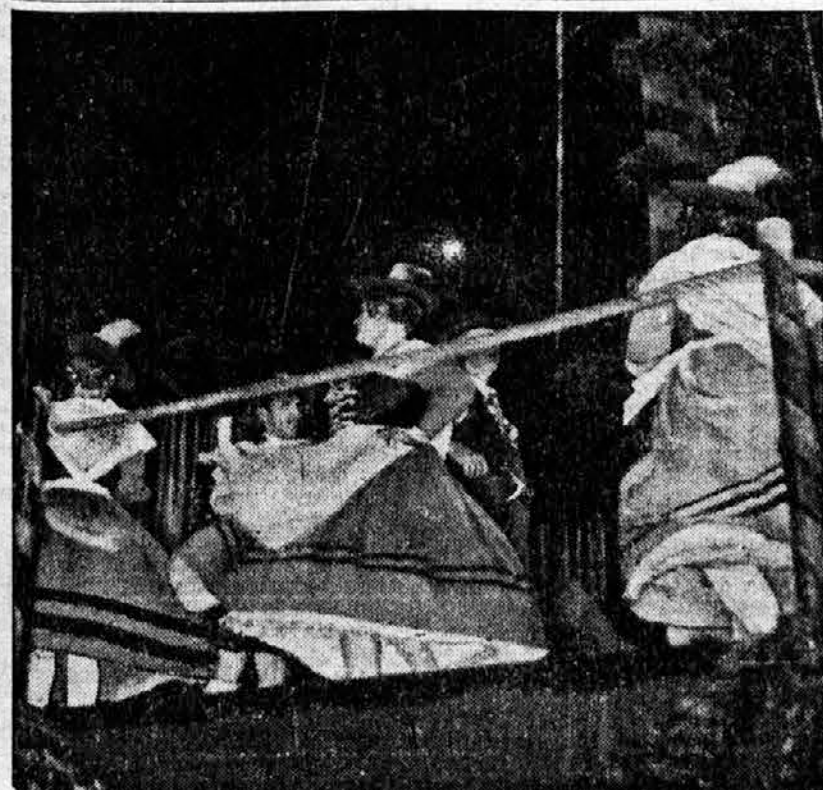
Drugi se je pa ustavljal in je pre-mišljal, ali ni nemara neki globlji smisel v teh besedah. Pustil je svojega tovariša naprej, nato je pa odvalil kamen s čudnim napisom, začel kopati z rokami in je iznenada izkopal skrinjico z zakladom. Na njej je bilo pa napisano:

»Ti, ki si imel zadosti pameti, da si spoznal smisel mojega napisa, vzemi te zaklade, ki je na njih visel skopuh, in porabi jih bolje kakor oni!«

Student je seveda veselo zavallil nagrobnik nazaj, se hvaležno priklonil pred grobom in šel srečen in vesel svojo pot z dušo umrlega skopuha Fedra Dominga pod roko.

Če se v družbi, na seji ali v gledališču dolgočasijo, obrni pozornost postranski stvar: statistika včasih odtehta humor.

Jusuf

Letos Nemci ne bodo praznovali 1. maja z bujnimi obhodi, nego ga mislijo obhajati bolj po domače, z narodnimi veseljami, plesji itd. Na sliki: ples okoli prvomajskega maja

Pretekli teden je 15.000 pariških taksijev zaradi premiznih mezd stopilo v stavko. Policija se je (kakor kaže naša slika) dobro pripravila za morebitna demonstracija, a ji ni bilo treba nastopiti, ker je stavka potekla v popolnem redu

Kontesa Klara

Roman

Po francoskem izvirniku
Georgesa Ohneta

priredil A. R.

5. nadaljevanje

Gaston

Šest tednov pred popisanimi dogodki se je pripeljal v Pariz grof Bligny; utrujen od dolge in nepretrgane vožnje je v veliki vozniku, da ga odpelje s postaje naravnost v klub.

Ker v Parizu ni imel lastnega stanovanja, si je bil najel sobo, kakršne so boljši klubi dajali na razpolago svojim članom. V prestolnici je imel ostati kvečemu teden dni, da uredi svoje zadeve v ministristvu in si to in ono nakupi; potlej se je pa mislil takoj odpeljati na grad Beaulieu.

Več ko leto dni ga že ni bilo na Francoskem. V tem času je imel dovolj priložnosti ogledati si prav od blizu pokvarjenost bukareške »boljše« družbe; tako ni dolgo trajalo, ko je tudi njega samega potegnili v vrtnice razbrzdanega uživanja.

Tako daleč od Klare, se je izprva počutil kakor v izgnanstvu; zato je sklenil živeti kar najskromneje in sam zase. A kako naj atase francoskega poslanstva živi sam zase! Hočeš nočeš je moral iti v družbo, v gledališče, na ples, k sprejemom — in preden se je dobro zavedel, je bil že v središču splošne pozornosti in seveda tudi v središču uživanja in veseljačenja. Ker je bil lep in prikupen, so se ženske kar po vrsti zaljubljale vanj; kot pravi Francoz ni Gaston seveda nobeni maral odrediti svoje kavalirščine.

Po šestih mesecih taknega življenja se je že vsega do dna naučil; nobena stvar ga ni več mikala in tako je le še v kvartah našel nekoliko razvedrila. Praviijo, da pomeni sreča v ljubezni nesrečo v igri. Pri njem to ni držalo: dobival je s kar nesramno trdovratnostjo, tako da so se kvartaci kar bali igrati z njim. Če bi bil shranil in naložil, kar je »prisužili« noč za nočjo za zeleno mizico, bi bil med najbogatejšimi na francoskem poslanstvu; toda kakor je prišlo, tako je skoraj vse tudi odšlo, to se pravi v veseli družbi med popivanjem in veseljačenjem.

Dokler ni bilo lepega dne iznenada konec tega neskrbnega in neplodnega življenja: francoski poslanik je bil izvedel o neki njegovi ljubezenski aferi, ki ji je sledil ljubozni znanim romunskim bojarjem. Zadeva je bila vendarle nekoliko preokolična, da bi se dala z molkom zabrisati; tudi so se že Bukareščani sami začeli zgražati nad početjem mladega francoskega plemiča. Tako ni poslaniku kazalo drugega kakor da se svojega ataseja za nekaj časa odkriža, vsaj tako dolgo, da bodo ljudje malo pozabili njegove afere. Poslal ga je tedaj z nekim dozdavnim poslanstvom v Pariz.

PLANINKA ČAJ

M. BAHOVEC

Pri katerih boleznih se je pokazal Planinka čaj Mr. Bahovec zdravilnim?

Pri obolenju želodca, boleznih jeter in žolča, obolenju in lenivosti črevesja, hemoroidih (zlati žili), debelosti, ledvičnih boleznih, revmatizmu, gihtu in išijasu, pri glavobolu in migreni, pri ženskih boleznih in težavah za časa menstruacije, težavah v prehodnih letih, pri poapnenju žil (arterioskleroz) in pri kožnih boleznih.

Zahtevajte v apotekah izrecno Planinka čaj Bahovec za Din 20.—

Zag. 8. 629/36

Gaston je vedel, da je njegove vloge v Bukarešti za zmerom konec, zato je sam še pospešil odhod, da si čim prej preuredi življenje. Ostalo mu je le še petdeset tisoč frankov; kam naj se obrne s tem siromaštvom? V vrtoglavici svojega razbrzdanega uživanja je bil svojo zaročenko docela pozabil. Zdaj se mu je spet obudil spomin nanjo. Prijazni, tihi salon v beaulieujskem gradiču, kjer je Klara potrpežljivo in vdano čakala njegove vrnitve, se mu je mahoma zazdel spet ljubek in drag kakor nekoč; in tudi nekdanja ljubezen je vnovič vstala v njem — vsaj mislil je tako. Sam pri sebi se je zaklel, da se ne bo nikoli več spuščal v razuzdanost, saj mu je takšno življenje prineslo več grenkobe in razočaranja kakor užitka. Tudi misel, da je pognal skoraj vso očetovo zapuščino, in da mu bo dota grofične Beaulieujske zato tem bolj dobro došla — tudi ta misel mu je bila tehtno bodrilo pri njegovih trdnih sklepkih.

Kako tudi ne! S sto tisoč frankov rente, kolikor bi mu jih Klara prinesla, bi si lahko ustvaril prav čedno življenje: pol leta bi živel na gradu in drugod na deželi, drugega pol leta bi pa prebil v Parizu.

Ob tem razmišljanju se je čutil kar prerajenega. Z naslado in veseljem je mislil na vrnitev v domovino in na svojo prvo ljubezen. V taknem razpoloženju je njegov vlak pridrdral na pariško severno postajo.

V treh dneh je Gaston uredil, kar je imel opravkov v ministristvu, pod konec tedna se je pa namenil brez obvestila odpeljati v Beaulieu, hoteč Klaro in njeno mater presenetiti. Že vnaprej je užival v svidenju, kar slišal je že njune ve-sele in presenečene vzklize. Za nič na svetu se ni bil hotel odpovedati užitku nepričakovanega povratka.

Kupil je bil zelo lep zaročni prstan z velikim safirjem, obdanim z briljanti. Že je videl Klaro v duhu pred seboj, kako mu s srečnim smehljajem podaja svojo roko z rožnatimi prsti, da ji bo sam nataknil zlati obroček. To pot pojde zares: prstan bo prvi člen v verigi, ki bo kmalu oba za zmerom združila.

Zvečer pred odhodom je mladi grof po vrnitvi iz gledališča opazil v klubu nenavadno živahnost in vrvenje. Radoveden je vprašal, kaj to pomeni, in tako je izvedel, da bo v slavnostni dvorani predstava neke opere, ki sta jo spisala in uglašila dva odlična člana kluba; naslovno vlogo bo pa igrala made-moiselle Mignon, ena izmed najbolj slovečih takratnih primadon. Zato ni čudno, da se je zbralo mnogo odličnega občinstva in da je že nepotrpežljivo čakalo začetka predstave.

Mladi grof je zavil proti neki skupini frakov, ker je med njimi spoznal več znancev. Sredi med njimi je prestoloval gospod Escande, mlad odvetnik in bodoč dedič milijonov. Oblečen je bil z brezhibno eleganco; ravno je nekaj važno razlagal, ko je zdajci ugledal grofa Blignyja in obnemel. Osupel je z odprtimi usti strmел v mladega plemiča, ki se je smehljaje bližal družbi.

Sredi te tišine je zdajci nekdo glasno vzdihnil: »To je pa res huda nesreča! Mož, ki je to pripomnil, je bil visok, star in plešast gospod rdečega obraza in z ostro brado. Njegova obleka je izdajala nekdanjega trgovca; v manšetah in na prsih so se mu lesketali veliki demantni gumbi, v ovratnici mu je pa ticala demantna igla.

Bligny je stisnil svojim prijateljem roko. Tišina okoli njega ga je nekoliko zmedla; ravno je hotel vprašati, zakaj so ob njegovem prihodu tako iznenada vsi utih-nili, ko se je stari gospod obrnil k nekemu grofovemu prijatelju in mu tako glasno šepnil na uho, da so ga morali vsi slišati: »Prosim, dragi prijatelj, predstavite me vendar grofu!«

Ogovorjenec se je namrdnil in skomignil z ramen, kakor češ: »Kje se je neki ta človek učil ma-

nir?« Po kratkem obotavljanju mu je pa vendarle ustregel.

»Dovolite, dragi gospod grof: go-spod Moulinet...«

»Industrijec,« je živahno dodal mož z demantnimi gumbi. In ves ganjen je prijel mladega moža za roko in povzel:

»Dovolite, gospod grof: vso vašo rodbino že poznam. Moja hči se je solala z gospodično Beaulieujsko, vašo sestrično, v istem samostanu. Da, gospod grof, v Sacré-Coeuru, najuglednejšem in najodličnejšem pariškem vzgajališču... Kaj hočete, za mojo Atenaido se mi ni zdelo žal nobenega denarja... In verjemi-te mi, da me je hudo pretreslo, ko sem zvedel žalostno novico...«

Gospod Escande je bil že nekaj trenutkov nekam čudno nemiren. Cepetal je z nogami, prestopal sem in tja in dajal staremu gospodu znamenja, naj molči, a zaman. Gos-pod Moulinet je bil preveč zatop-ljen v svoje pripovedovanje ali pa nalašč ni maral razumeti — iz raz-voja poznejših dogodkov bi človek prej domneval le-to — gospod Moulinet je torej vneto nadaljeval svoje sozalne izjave.

»Oprostite,« mu je tedaj skočil grof v besedo in nabral obrvi. »Ne razumem vas prav... Pripovedujete mi o neki žalostni novici, ki naj bi se tikala naše družine... posebno gospodične Beaulieujske. Ne vem, kaj naj to pomeni. Prosil bi vas, da bi se nekoliko jasneje izrazili.«

Moulinet je pobesil glavo, kakor da tehtno premišljuje, kaj naj od-govori. To priložnost je porabil mladi odvetnik, da je vskočil v po-govor.

»Prosim vas, dragi gospod grof, ne zamerite,« je začel z nekam slavnostno počasnostjo. »Ne more-te si misliti, kako hudo in nerodno mi je, da vam pride nocoj v takem kraju, ki je tako malo poklican za to, na uho žalostno novica, ki jo je gospod Moulinet pravkar imel v mislih... A ker bi jo prej ali slej jako morali izvedeti, ne smem več zavlačevati in vam moram pove-dati, kaj se je pripetilo. Prav tak-krat ko ste vstopili, sem pripove-doval temu gospodu, da sem se dan-es vrnil z Angleškega in da sem bil torej prvi, ki sem izvedel, da je pravda, ki so jo Beaulieujevi pravdali s svojimi angleškimi so-rodniki, izgubljena in da ni več priziva zoper razsodbo...«

Pri tem nepričakovanem in dol-goveznem sporočilu je grofu vsa kri izginila iz obraza. Izguba prav-de, ki se je beaulieujska graščaki-nja tolikanj zanašala nanjo, je po-menila popolno obubožanje konte-se Klare!

Toda Gaston je predolgo živel med diplomati, da ne bi znal skriti svojega poparjenja. Še več; ponos-no se je vzravnal in oholo dejal:

»Dovolite mi, dragi moj gospod, da se začudim lahkomišelnosti, s katero greste pripovedovat temule gospodu o stvarih, ki se tijejo zgolj Beaulieujevih. Nisem mislil, da bi zadeve mojih sorodnikov utegnile dati snov za razgovore med docela neprizadetimi in za kakšno poceni obiranje. Zelo hvale-žen bi vam bil, če bi hoteli biti

v bodoče zastran tega nekoliko bolj močelni...«

Mladi odvetnik je pri teh besedah vztrepetal. Nervozno je zmajal z glavo in užaljeno začel:

»Dragi moj grof, verjemite mi...«

»Verjel bom, kar bo meni prav,« ga je suho zavrnil grof in mu je obrnil hrbet. Njegovi prijatelji so se mu pridružili.

Moulinet in Escande sta ostala sama. Nekaj trenutkov sta nemo strmela drug v drugega, potem je pa industrijec vzkliknil s kislim nasmeškom:

»Ponosna kri, ti Blignyji! Dobro vas je odpravil, kaj? In tudi jaz sem dobil svoj delež. Sicer si pa zaradi tega ne bom delal sivih las. Divja kri! In zraven popolnoma na tleh, ste rekli, ne?«

»Do poslednjega groša izmozga-ni,« je prezirljivo skomignil z rame-ni mladi odvetnik. »In potem se gre še velikega gospoda in hoče zapovedovati in nauke deliti!«

»In na kakšen način! Da, da, ljubi moj doktor, revolucije lahko še tako proglašajo enakost, ti ljudje vendarle ne bodo nikoli videli v nas sebi enakih. Sicer se mi pa zdi, da bi bil ta grofič imeniten mož za kakšno bogato dekle...«

Takrat so se zaslišali trije slavnostni udarci po bronu, znamenje, da se predstava začne. Escande in Moulinet sta sedla in tudi grof si je izbral sedež nedaleč od njiju.

Toda Gaston je le na videz sledil sladki godbi in poskočnemu ba-letu na odru. V njem je divjal vi-har. Blisk, ki je udaril v bogastvo mlade kontese, je uničil tudi nje-govo bodočnost; zakaj niti za tre-nutek ga ni obšla misel — to mo-ramo njemu na čast priznati — da bi prelomil dano obljubo. Niti na um mu ni prišlo, da bi mogla kate-rita druga kakor Klara postati njegova žena.

In vendar! Klara brez denarja: to pomeni skromnost in varčeva-nje do smrti. To pomeni, da bo moral kakor plemič z dežele živo-tariti na deželi; da ne bo mogel nikamor na obisk, ker bi preveč stalo. O, kako mu je bilo zdaj žal, da je tako lahkomišelnostno zaprav-ljal v Bukarešti!...

Potem je ganjeno pomislil na Klaro in njeno mater. Ta trenutek pač še ničesar ne veta, saj je vendar Escande prvi prinesel no-vico še svežo z Angleškega. Gaston je sklenil čim prej odpotovati do-mov, da bo potolažil hudo prizade-ti ženski in omilil udarec, ki ga jima je namenila usoda. — — —

Gospod Moulinet je sedel udob-no zleknjen na stolu. Tudi on se ni zmenil za dogodke na odru. V njegovih mislih ni bila operetna princesa, ki je graciozno plesala in pela pred njim; njegove misli so se mudile pri drugi princesi... pri njegovi hčeri, kostanjelasi Atenai-di. V duhu jo je videl v samostanu kot šolarko s prekratnim krikom in neokretnimi čevlji. Videl jo je, kako je prišla v govorilnico sredi med drugimi, elegantno oblečeni-mi gosposkimi gojenkami, ki so plebejsko trgovčevno hčer prezirljivo merile z očmi. Papa Moulinet tak-krat se ni bil tako bogat, še ni imel velike tovarne za čokolado, še ni razpošiljal svojih izdelkov v sled-nji, še tako zapuščen gorski kotiček na Francoskem.

V tisti dobi je prodajal kolonij-sko blago na debelo. Gosposke da-me so se zato kar na glas zgražale, da je samostan sprejel »kramar-jevo« hčer v svoj internat. Očetu tudi niso bila prihranjena poniže-vanja, ki jih je morala plebejska Atenaida prestati v šoli pri svojih plemiških sošolkah. In med tistimi, ki so najbolj vihale nos nad njo, je bila ponosna potomka grofov Beaulieujskih.

O, kolikokrat je moral tolažiti svojega otroka, ki je jokala od jeze in gneva! Kolikokrat jo je mor-al miriti, ko je prisegala mašče-vanje svoji sovražnici! In glej: ali ni mar danes prišel ta dan osvete, ne da bi bila ne on ne hči le s prstom ganila?

Atenaida Moulinetova je danes ena izmed najbogatejših za mož-tev godnih Parižank — ošabna Klara Beaulieujska je pa malone beračica brez počenega groša dote. »Kramarjeva« hči se koplje v raz-košju, najdražjih oblek ima kolik-or si jih le poželi, in v lesku milij-onov velja za eno izmed najlepših hčerá denarne aristokracije. Grof-ovska hči živi pa v skromnem in preprostem okolju na deželi, ne more nikamor in — kdo ve! — morda se bo morala celo odpove-dati tolikanj željno pričakovani zvezi s svojim izvoljencem...

Da, gospod de Bligny, kavalir od nog do glave in lepote, da mu ga ni enakega! O, kolikokrat je Ate-naida drgetala od srda in nevošč-ljivosti, kadar je mladi grofič priš-el s svojo teto v Sacré-Coeur h Klari na obisk — saj je le predob-ro vedela, da sta določena drug za drugega. Da, Klara, je sama grofovskega rodu, bo postala žena potomca ene izmed najstarejših plemiških rodbin na Francoskem. In ona, Atenaida? Nu, zanjo bo moral biti pač dober kakšen doktor ali odvetnik ali industrijec — da

v 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetloika srajce, ovratnike, zap-estnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna **JOS. REICH**
LJUBLJANA

mu bo rodila hčere, ki jih bo ta plemiška gospóda prav tako prezir-ljivo gledala z viška kakor njo... Pri teh mislih je preletel njegove ustnice ponosen nasme. Naslonil se je še bolj nazaj in zakopal roko v žep, da so zažvenketali zlat-niki.

»Ali je res tega treba?« je zam-rmrjal sam zase. »Mar res ne premorem toliko, da bi ji kupil moža, ki si ga sama poželi?«

Ozri se je na okoli, kakor da bi iskal med gosti, kdo bi utegnil biti primeren zot zanj. Kdo v tej dvo-rani bi ne bil imel toliko poguma, da bi zavrnil Atenaido, če ji bo stisnil v roko ček na neomejen znesek? Kje je kakšen baron, grof ali marki, ki bi se predzrnil za-vrniti njeno roko? Koliko naj pla-ča, da ga dobi? Naj samo številko pove! Moulinet lahko odrine prav tako deset milijonov kakor enega samega.

Njegov pogled je postal drzen, skoraj grozeč. Obletel je po vrsti vse te neznane obraze in se na-posled ustavil na grofu Blignyju.

Mladi mož je strmел mračno predse. Na svojo sestrično misli, si je dejal Moulinet, in začutil je, kako se ga loteva neki nemir. Le kaj mu je takrat začelo rojiti po glavi? Najbrže ne bi bil tega niti sam vedel povedati. Gotovo je le toliko, da je v njegovih računajo-čih možganih začel kiliti neki načrt.

V dvorani je završalo. Glasno ploskanje je prebudilo milijonarja iz razmišljanja. Prvo dejanje ope-re je bilo končano. Grof je vstal in se s svojimi prijatelji obrnil k izhodu. Moulinet je gledal za njim, nato je pa tudi on vstal in zapustil dvorano.

V prvem nadstropju je bila igral-nica. Zakrknjenih kvartacev ni strpel spodaj v dvorani; že med predstavo so odšli in so se pridru-žili svojim še fanatičnejšim tova-rišem — tistim, ki so že ves večer sedeli za zeleno mizo.

Elegantne dame v dehtečih, glo-boko izrezanih toaletah so se zgri-njale okoli miz, prinašaje srečo ali nesrečo svojim ljubim. Toda kvar-tace se niso zmenili zanje; karova ali pikova dama je bila zanje mno-go mikavnejša. Neobčutiljivi za vr-venje okoli sebe, za godbo in petje, so živčno metali kvarte na mizo in polnili ali pa praznili vsak svoj predaleček.

Mehansko je zavil grof v igral-nico, nalašč prepuščaje naključju svojo pot. Ali je bila pa njegova usoda tista, ki ga je vzlic vsem njegovim trdnim sklepom pripelja-la spet k zeleni mizi?

Bankar je bil ravno pozval k igri: »Messieurs, faites votre jeu!« Grof je instinktivno segel v žep, potegnil iz njega tisočak in ga malomarno vrgel na mizo.

In glej: dobil je!

Ves osupel, da se mu sreča spet vrača, in radoveden, ali mu bo trajno naklonjena, je prisedel. Prav takrat je stopil v igralnico Moulinet. Nocoj je prvič v življenju prestopil prag te sobe, zakaj bil je načelen nasprotnik vsake hazardne igre in je cenil samo tisti uspeh, ki si ga človek pridobi z znanjem in spretnostjo. Pristopil je bliže; ko je zagledal na mizi pred grofom bankovec za tisoč frankov, je resno položil predse desetak.

Moulinet si je očitno hotel pridobiti pravico, da bo opozoval grofa pri igri; a ker se ne bi prav spodobilo, če bi samo zraven stal in gledal, si je pač z igranjem kupil to pravico.

Grof je staval dalje, toda sreča se mu ni več smehljala. Zdelo se je, kakor da bi prozaični desetak čednostnega in... ijača prepodil naklonjene mu bogove.

Toda Bligny ni odnehal — tem manj, ker ga je spet dobila v oblast igralska strast. Srdito je staval ti-sočak za tisočakom — in drug za drugim so lepi bankovci romali drugam. Hladnokrvni in preračun-ljivi Moulinet je tvegal vselej samo po deset frankov.

Ko se je proti jutru partija kon-čala, je bil grof izgubil štirideset tisoč frankov — medtem ko je go-spod Moulinet, poln zadoščenja nad smolo zaročenca grofične Beau-lieujske, že dolgo spal spanje pra-vičnega v svoji razkošni palači na bulvaru.

Ob isti uri ko bi bil moral, če bi se hotel ravnati po svojem trdnem sklepu, stopiti na vlak, ki bi ga odpeljal v Beaulieu — ob isti uri je slonel Gaston z razbeljeno glavo v svoji sobi pri oknu in strmел v cestne pometače, ki so ravno pričeli svoje jutrnje delo.

Kini prinašajo

SOKOLSKI DOM SSKA

telefon 33-87

predvaja od 2. do 4. maja t. l.

»MATAŠA«

od 5. do 7. maja t. l.

»MACKA V VRECI«

Magda Schneider

KINO TALIJAN KRANJ

predvaja v soboto 2. maja ob 20.30

in v nedeljo 3. maja ob 16. 15. in 20.30 uri veseloigro

»MAMICA, DEJE MOJE«

s priljubljeno Luiza Ulrich, Herman Thimiamom in Teo Lingenom

KINO NADISAR TRZIO

predvaja v soboto 2. maja in nedeljo 3. maja film

»SVET JE MOJ«

V glavni vlogi: Harry Piel.

V ponedeljek 4. maja (na sv. Florijana) ob 16., 18.30 in 20.45 uri predvaja vefilim

»NOČ V BENETKAH«

V glavni vlogi: svetovni tenor Tino Patiera

Pride: Petrograjsko bele noči.

ZVOČNI RADIO JESENICE

telefon Int. 10

predvaja v petek 1. maja t. l. ob 21. uri, v soboto 2. maja ob 21. uri in v nedeljo, dne 3. maja ob 16. in 20.30 uri vefilim

»KNEGINJA ČARŠAK«

s Marto Eggerth in Hansom Söner-jem v glavni vlogah.

Dodatki: smešnica »Beety-Boope in Paramountov zvočni tednik

KINO ŠOSTANJ

predvaja v soboto 2. maja ob 20. uri in v nedeljo 3. maja ob 18. in 20. uri vefilim

»LANKA KONJENICA«

V glavni vlogi Marika Röck, prima-dona budimpeštanske opere.

Dodatek nov tednik

Marcel Allain in Pierre Souvestre:

Skrivnostni Fantomas

Detektivsko - kriminalni roman

9. nadaljevanje:

»Noter!«
Vstopil je Henri Verbiere.
»Moja soba je tik vaše,« se je opravičil, »in ko sem opazil, da sanjate pri oknu, sem si mislil, da bi vam mogoče teknila kakšna prava egipčanska cigareta. Prinesel sem jih nekaj s seboj iz Kaira, tobak je mil in tako okusen, da je kakor nalašč za dame.«
»Prejubeznivi ste, gospod Verbiere! Kadm sicer res samo o velikih praznikih, toda taki posebnosti se vendar ne maram odreči. Le kako se vam bom odločila za vašo prijaznost?«
»Haj, jaz bi že vedel...«
»Res?«
»Pokramljava malo!«
»Prav rada. Kar srečna sem, da mi ni treba biti sami. Vi mi boste gotovo kaj lepega povedali o Kairu in o piramidah!«
»Joj, tu ste pa slabo naleteli! Piramide so puste in dolgočasne, Kairo pa poznam tako slabo, kakor kakšen sprevodnik podzemeljske železnice Pariz. Stanoval sem v hotelu in poznam le tistih par ulic v okolici. Jutrovska svinjarija me ni tako mikala, da bi si bil ogledal okraje Arabcev. Take reči so samo za histerične in na pol trapaste Američanke. Te se podijo kakor mladi telčki po umazanih cestah in venomer vzključajo: wonderful! Hvala za takšenle, wonderful!«
»Jeanna se je morala nasmehnuti. Verbiere je pripovedoval dalje:
»Moj Pariz mi je pač tisočkrat ljubši! Ali se vam ne zdi tudi tako, gospodična Jeanna? Lejte ta prekrasni razgled od tu zgoraj, ali čutite ta mehki božajoči nočni zrak?... Človeku kar srce zaigra...«
»Le zakaj neki?«
»Tako pač mislim... človeka včasih oložnost obide. Kako naj vam to povem... Tako neznansko zapuščeni se zdim samemu sebi, tako samotno mi je pri duši... in nehoti se mi prikrade ob takih večerih hrepenenje v dušo, hrepenenje po nekem bitju...«
»Tak, gospod Verbiere, kakšne sentimentalnosti pa klatite? Kakor kakšen prvošolec v mesečni noči! Br! Po mojem je vsa toliko opevana ljubezen prava prava zabloda, neokusnost tako rekoč...«
»Prosim vas, ne bodite vendar tako surovi!... Kako neznansko lepo bi zdaj na primer bilo, če bi smel božati vašo mehko ročico...«
Verbiere je hotel prijeli dekle za roko, toda ona se ga je osorno otrsela.
»Nobenih norčij, gospod Verbiere! Kaj pa mislite...«
»Gospodična Jeanna...« je prosjačil Verbiere in stopil razširjenih rok k deklici. »Gospodična Jeanna...«
»Skušal jo je prijeli in poljubiti, toda ona se mu je iztrgala, in še preden se je zavedel, mu je krepko primazala pošteno zausnico. Toda to že ni bila več zausnica, to je bil dobro merjen boksarski udarec na senc...«
Verbiere je zastokal — in padel kakor snop senu na tla.
Gospodična Jeanna ga je pomilovalno pogledala, stopila brž k oknu in zastrla zavese. Poveznila si je klobuk na glavo, pograbila mali ročni kovčeg in odšla iz sobe.
»Nu, gospodična Jeanna, tako pozno še na sestane?« je vprašal mežikaje vratar.
»Ah, malo svežega zraka se moram še naučiti. Nekam soparno je zgoraj v sobi...«

Čez nekaj minut se je Henry Verbiere polagoma zavedel.
Koj je skočil na noge in ugotovil, da so vrata zaklenjena.
»Hudiča, kaj takšnega se mi pa še ni zlepa pripetilo!« je zmerjal predse.
»Da mene, Juva, kar tako meni nič tebi nič ženska položi na tla! Nezaščitano!«
»Se zmerom mu je brnelo po glavi — in Juva se je živno sprehal po sobi gor in dol. Zdajci se mu je posvetilo: Takšnega knock-out ženska ni zmožna; tako zna udariti samo športno izvežban možki!

XII
Gospodična Jeanna rohni...
Etienne Rambert je stopil s svojim gostom, bankirjem Barbeyem, v kadičnico nove vile, ki si jo je bil kmalu po oprostilni sodbi kupil na cesti Etienne Flachata, blizu Percirskega trga.
Ob desetih zvečer je bilo.
Etienne je ponudil svojemu gostu smotke, prižgal si je debelo havanko in nadaljeval prekinjeni pogovor:
»Ne rečem, ti papirji utegnejo biti čedna stvar, ki ste mi jih pravkar toliko hvalili, utegnejo biti stabilni in varni, vse priznam — toda kaj naj počnem z delnicami, ki bodo morda čez leto ali čez dve poskočile za dve

do tri točke, ki bodo vrgle morda tri do štiri odstotke dividend?«
»Res je, ogromnega dobička ne smete pričakovati, pač ste pa popolnoma zavarovani zoper vsakršno izgubo. V to podjetje sleherni družinski oče brez skrbi naloži svoje prihranke...«
»Kupčije družinskih očetov me nič kaj ne mikajo...« je zamrmral Etienne Rambert. »Kako se vam pa zde delnice jeklenih industrij, na primer Schneider-Creuzot, Škoda, Krupp ali kakšne tem slične?«
»Te vam utegnejo res vreči masten dobiček — vendar samo utegnejo; zakaj stanje teh podjetij je odvisno od položaja na Daljnem Vzhodu... Obrnite kakor hočete, zmerom tvegate...«
»Kdor se boji, ne sme špekulirati na borzi, gospod Barbey! Doslej sem imel hvala Bogu še zmerom srečo; lahko si privoščim kakšno majhno borzno pustolovščino, ne da bi se zaradi morebitne izgube moj gnotni položaj omajal. Včasih prav rad malo potipam, zdaj tu, zdaj tam... takšna hazzardna igra zmerom vleče...«
»Objudujem vaš temperament, gospod Rambert, vašo podjetnost! In če bi ne bil vaš bankir — in če bi mi vest ne narekovala, da vam smem priporočiti samo varne kupčije, bi vam kakopak pri prči razgrnil svoj načrt, ki mi roji že kakšni dve leti po glavi...«
»Načrt? Zakaj mi pa doslej niste še nikoli tega omenili?«
»Veste, ne gre za navadno kupčijo, kakršno svetujem svojim strankam; gre namreč za zadevo, ki se mene osebno tiče: osnovno glavnicu svoje-ga podjetja nameravam namreč zvišati, hkratu pa hočem tvegati velike spekulacije...«
»Hm!« je rekel Rambert, ki se ni nič kaj začudil bankirjevemu namigavanju. »In vi bi radi še mene pritegnili? Toda preden se odločim za to, čeprav samo v bistvu, vas moram prositi, da mi na kratko orišete gnotno stanje vašega zavoda — kakopak strogo zaupno, čeprav se mogoče naposled ne bova zedinila...«
Pol ure sta se moža pogovarjala o samih številkah.
Naposled je Rambert vstal in izjavil:
»V bistvu se strinjam z vašimi predlogi, gospod Barbey. Toda to moram takoj pribiti: po nobeni ceni nočem biti eden izmed vaših delničarjev, temveč — edini!«
Barbey je začudeno pogledal gospoda Ramberta, ta je pa smehljaje se nadaljeval:
»Dobro vem, kaj govorim! Tistih šestdeset do osemdeset milijonov, ki bodo potrebni, vam bom že dal na razpolago. In če bom — zdi se mi več ko verjetno — pristal na vaš predlog, vam bom dal potrebna zagotovila, da imam toliko denarja. — Opozoril bi vas rad še na to, da se bom poleg vneta zanimal za poslovanje vašega bančnega zavoda in si bom izgovoril popoln vpliv zastran trans-

akej. Samo pod temi pogoji bom privolil v sodelovanje...«
»V tem ne vidim nobene ovire, gospod Rambert. Narobe, prepričan sem, da se bova kaj kmalu pogovorila o podrobnostih...«
Barbey je vstal in se iskaje ozrl po sobi. Rambert je potegnil uro iz zepa:
»Dvajset minut manjka do enajstih. Ne zamerite mi, gospod Barbey, da sem vas tako dolgo zadržal...«
»Kaj bi tisto, gospod Rambert...«

Po smrti langrunske grofice je prevzela baronica de Vibray varuštvo Tereze Auvernoisove. Povabila je Terezo s seboj v Quérelles, kjer sta živeli nekoliko tednov v popolni samoti. Baronica je z vso vneomo in ljubeznijo prevzela dolžnosti matere, ali bolje, dolžnosti starejše sestre. Bila je dobrodušna in postrežljiva; celó oskrbnika Dollona je vzela v službo, čeprav ga ni potrebovala.
S časom jo je pa bivanje na kmetih začelo dolgočasiti, in ker so jo prijatelji v pismih le preveč vabili, naj se vrne spomladi v prestolnico, se je naposled odločila, da se odpelje s Terezo za nekaj dni v Pariz. Iz dni so se izčimili tedni; in baronica že zdavnaj ni več mislila na vrnitev v dolgočasno provinco. Najela je v neki živahni ulici čedno stanovanje in kmalu se je predala vrvežu družabnega življenja. Prav prijeto ji je bilo, ko je srečala v družbi Etienne Ramberta, s katerim je ostala po žalostnih dogodkih na Beaulieuju v stalnih stikih; zakaj ponudila se ji je prilika, da mu je večkrat zaupala Terezo v varstvo. Prav pogosto je prebila mlada deklica večere v Rambertovi hiši, Rambert in Tereza sta se imenitno pogajala, in Tereza je bila staremu možu resnično vdana. V njem ni videla očeta nesrečnega morilca, temveč samo človeka, ki ga je usoda zbitala... Zdelo se ji je, da je temu starec — bolj ko komu drugemu — potrebna duša, ki ga razume in deli z njim grenko usodo.

Tudi ta večer je baronica zaupala Terezo njenemu očelovskemu prijatelju.
Ko je Rambert spremljal bankirja do vrat, se je brž vrnil v družabno sobo, kjer je Tereza čitala zlekajena na zofo. Komaj je Rambert vstopil, je odložila knjigo in rekla:
»Hudo žal mi je, da boste zaradi mene spet pozno legli. Toda kaj si čem — ko pa tečnost ni čednost baronice de Vibray... Prosim vas, nikar ne ostanite zaradi mene pokoncu — gotovo ste že pošteno trudni...«
»Saj veš, Tereza, kako všeč mi je, da si pri meni!«
»Da... saj bi itak najrajši ostala kar za zmerom pri vas! Veste, gospa

Modra žena
varuje svoje živce, zato nosi pri delu in na izprehodih čevlje z

PALMA
GUMI-PODPETNIKI
JUGOSL. IZDELEK.
Dobe se pri vsakem čevljarjem mojstru!

de Vibray je tako življenja željna in veseljaska, da mi je včasih kar hudo pri sru. Pri vas je pa vse tako lepo, tiho in pokojno...«
Rambert ji je segel v besedo:
»Dragi otrok, takšne misli si moraš izbiti iz glave. Prav gotovo bi bilo tudi meni všeč, če bi bila dan za dnem pri meni, vem, da bi mi tvoja prisotnost marsikatero uro krajšala, da bi mi prinesla veselja v moje temačno in žalostno življenje — toda to ni mogoče. Ozirati se morava na ljudi, in ljudem bi gotovo prišla v zobe, če bi živela skupaj s starejšim neodvisnim gospodom...«
»Zakaj? Vsakdo bi mislil, da ste moj oče...«
Pri teh besedah se je Rambert komaj vidno namrgodil, Tereza je pa pordela ko mak.
»Ne zamerite!« je zamrmrala.
»Ne pozabi, Tereza, da nisem tvoj oče, temveč njegov! Oče človeka, ki...«
Tereza mu je zaprla usta z dlanjo in je zasakala pogovor drugam:
»Zdaj sem se ravno spomnila: preden sva z baronico odpotovali iz Quérellesa, mi je rekel predsednik Bonnet, naj se z vami pogovorim o svojih premoženjskih razmerah. Zdi se, da niso kdo ve kaj imenitne?«
Rambert je odgovoril z nedvoumnim migljajem.
»Nič ne de,« je rekla Tereza, »se bom že pretolkila! Mogoče bi lahko šla v kakšno zasebno šolo za učiteljico? Kaj mislite?«
Rambert je naivno dekle čudno pogledal.
»Ubožica moja, vem, da imaš dobro srce, in prepričan sem, da te bo čez nekaj let kakšen pošten in premožen mož peljal pred oltar...«
Tereza je energično odkimala.
»Pač, pač, otrok moj, bomo že našli pravega. Dotlej bomo pa pridno skrbeli zate. Premoženje tvoje babice ni veliko, narobe: Beaulieu je preobremenjen s hipotekami, pa sva se z Bonnetom resno o tem menila, ali sploh kaže, da bi nastopila dediščino. Toda naj si bo že kakor koli — mnogo premoženja ne bo! Sicer pa nikakor ne kaže, da bi ostala stalno pri gospe de Vibray, saj razumete?«
»Predobro!«
»Tvoja misel, ali tvoj načrt, da bi postala učiteljica, je piškav, zakaj tvoje znanje je pač prešibko. Razmišljal sem kakopak že o tem, kakšna naj bo tvoja

bodočnost, zato ti lahko že kar povem svoj sklep. Ze več let sem prijatelj neke dame iz najvišjih angleških krogov — saj njeno ime nemara že poznaš: lady Beltham. Ta dama je že nekaj mesecev vdova, njenega moža je nekdo prav zverinsko umoril. Nedavno sem ji pomagal urediti njene gnotne zadeve — praviljeno bogata je in žrtvuje mnogo denarja v dobrodelne namene — in skoraj bi trdil, da vame popolnoma zaupa. Lady Belthamova je povabila v svojo hišo že več mladih Angležinj, zvečine plemenitašinj, ki so na kakršen koli način ubožale. Ako bi jim ne bila človekoljubna lady priskočila na pomoč, bi živele gotovo v pomanjkanju in bedi. Vse te mladenke so v službi lady Belthamove... Niso prav za prav družabnice, temveč — rekel bi — tajnice; saj razumete ta odtenek?«
»Kakopak...«
»Če bi bila ti voljna, bi lahko o priliki govorili z lady Belthamovo — in če bi te ona hotela sprejeti v krog svojih sodelavk, bi bil zastran tebe popolnoma pomirjen, zakaj vedel bi, da si pod gostoljubno streho in v odlični družbi...«
»Nežno je pogladil deklico po lasih in dejal tiše, skoraj nekam pritajeno:
»Lady je mnogo strašnega doživela — zato te bo razumela...«
»Gospod Rambert, prosim vas, da me priporočite. Od srca vam bom hvaležna...«
V tistem trenutku je hrupno zabnel zvonec.
»Nu, zdaj je pa že baronica prišla!« je vzključil Etienne Rambert in stekel dami naproti.
»Vstopil je služabnik in javil:
»Neka dama...«
Rambert mu ni dal dogovoriti:
»Zakaj ne pripeljete gospe baronice v sprejemnico?«
»Skoraj v istem trenutku se je prikazala na vratih gospodična Jeanna, blagajničarka hotela Royal-Palacea.
Rambert se je priklonil:
»S kom imam čast?«
Ko je stopila počasi obiskovalka v svetlobni složec luči, je Rambert siknil:
»Za božjo voljo!«
Toda samo dve, tri sekunde je bilo njegovo presenečenje močnejše ko njegova volja. Pri prči se je obvladal.

Vsega v izobilju
za malo denarja v veliki izbiri trenchcoatov, hubertusov, pumparic, perila itd. pri
PRESKERJU, Ljubljana
Sv. Petra c. 14

POZOR
GOSPODINJE!
Najceneje ste postreženi s
KURIVOM
pri tvrdki
RUDOLF VELEPIC
trgovina s kurivom
LJUBLJANA VII.
Sv. Jerneja cesta 25
TELEFON 2708
Prvi poskus
stalni odjem!

Ako Vam
naš list ugaia,
ga pokažite svojim prijateljem in ga pošljite kot tiskovino svojim sorodnikom v Francijo, Nemčijo, Ameriko in drugam

Kurcija očesa,
trdo kožo in zarasle nohte Vam brez bolečin odstranimo ter noge strokovnjaško zmasiramo v naši pedikuri. Obiščite nas, prepričajte se!
Nega nog 10 Din!

Rotin
Ljubljana, Selenburgova 7

MALI OGLASI
Male oglase socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovsko in podobno pa po 50 par za besedo. Preklili in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 150 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno naprej, in sicer po pošti nakazni, po pošti položnici na ček račun Družinski tednik uprava, Ljubljana 15.392, ali pa v znakah obnove z naročilom.

Prodajam
Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.
Tako zadovoljni kakor so drugi boste tudi vi, če naročite prvovrstno uro budilko s sliko prečudne Marije z Brezij. Izdelava v naravnih barvah je tako okusna in lična, da bi že zato ne smela taka ura manjkati v prav nobeni hiši. Se posebej privlačnost je Marija, ki gleda izra Gore na nas, ki pri cakujemo njene tolažbe. Ure so okusno izdelane, so trpežne in zelo poceni. Prvovrstna Din 107.— Din 88.— in Din 87.— Naročite po dopisnici z navedbo natančnega naslova. Pošljemo takoj po povzetju. Se priporoča Zdravka Rant, urar, Jesenice-Fuzine.

Kupim
Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

OTROŠKI ŠPORTNI VOZIČEK, praktičen in zlozljiv, dobro ohranjen, kupim za gotovino ali pa dam v zameno zanj globok odoben otroški voziček. Ponudbe na upravo pod »Fantičke«

Dopisovanje
Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

30LETEN FANT Z DEZELE, sin vislega uradnika, prijatne zunanosti, blagega značaja, miren in izredno čustven, s štiristanovaljsko hišo in lepim posestvom, želi v svrhu skrajšanje živitve znanja z istotako blago deklico, eventualno trgovsko naobrazeno z nekaj premoženja, da ni pomaga domoneje predrediti najino bodočo domaćijo. Dopise z natančnimi podatki in s sliko prosim na oglasni oddelček Družinskega tednika pod značko »Prva in poslednja ljubezen«.

KROJASKI POMOČNIK želi znanja z boljšim dekletom z dežele. Slika zaželjena. Ponudbe na upravo pod »Notranjce«.

DVIGNITE PISMA: »Lepši dnevi«, »Ljubezen in prijateljstvo«, »Svobodna profesija«, »Telesna delavka«.

KATERO SRČKANO, SIMPATIČNO DEKLE želi prijateljstva inteligentnega fanta? Cenj. dopise prosim na upravo pod »Lepši dnevi«.

GOSPODIČNA, mlada, simpatična, čiste preteklosti, trgovsko naobrazena, s primerom dole žel resnega znanja z inteligentno gospodom dobrega srca: radi pomanjkanja zna nja. Slika zaželjena. Prednost državnim name šenci. Ponudbe pod »Srečen zakon«.

FANT S PREMOŽENJEM išče znanja z dekletom do 24 let in svrhu živitve. Ponudbe na upravo pod šifro »Pomlad 24«.

Stanovanje
Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

DVOSOBNO IN TRISOBNO STANOVANJE se išče za takoj ali pozneje. Ponudbe na oglasni oddelček Družinskega tednika pod »Zračnok«.

STANOVANJE 2 malih sob in pritlikli hišam za 1. junij. Ponudbe pod 1450 Din na upravo Družinskega tednika.

Službe
Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

UCENKO sprejme sina šivilja. Hrana v hiši, stanovanje bi morala imeti zunaj. Naslov v upravi Družinskega tednika.

15letna deklica poštemb staršev se želi izučiti šivanja. Gre tudi na deželo. Naslov se izve v upravi Družinskega tednika.

Kozmetika
Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za lasi, ki jo dobite v črni, rjavi, temurjav, svetlorjavni ali plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalno-barve zajamrta. I garnitura z navodilom stane Din 30.— Po pošti razpošlja parfumerija Nobilitor, Zagreb, Ilica 34.

IZPADANJE LAS IN PRHLJAJ prepreči samo znano sredstvo Voda iz Kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. I steklenica z navodilom stane Din 30.— Po pošti razpošlja parfumerija Nobilitor, Zagreb, Ilica 34.

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljšje in najzanesljivejše sredstvo proti prhljajem in izpadanju las. Slabo in zanemarljivo lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica z navodilom Din 30.— — Naročite se pri: Nobilitor parfumerij, Zagreb, Ilica 34.

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najkrajšem času in v kratkem času, če se masira s čudovitim ekskluzivnim Eau de Labore. I steklenica z natančnim navodilom stane Din 40.— Po pošti razpošlja parfumerija Nobilitor, Zagreb, Ilica 34.

35

Otroški športski čevljiček
iz močnega usnja z neraztrgljivim
gumijastim podplatom. 3222-48801

35

Otroške sandale iz najboljšega
materijala. 2961-44829

49

Za otroke čevljički iz najboljšega
lakastega usnja. 2851-63805

59

Dekliški čevlji iz boksa. 4944-44703

79

Za dečke eleganten čevlji iz prvo-
vrstnega boksa. 1934-44752

99

Najnovejši model športnega čevlja,
ki se lahko nosi z jezikom ali brez
njega. 4645-44712

Za maj

59

Eleganten, lahek in prak-
tičen. Kombinacija lanenega ažu-
riranega platna z lakom. 1125-6521

99

Za pomladanske izprehode in za
štrpac naše udobne in elegantne
troter čevlje z usnjeno peto. 2695-44716

99

Eleganten in okusen čevlji
iz belega semiša. 5305-14209

129

Zadnji pariški model. Napravi nogo
majhno in daje s svojo šiljasto ob-
liko in visokim jezikom čevlju iz-
reden sik. 5305-64272

59

Udobne sandale z usnjenim pod-
platom in s podplatom iz krep
gumija za isto ceno. 2967-44800

149

Za gospode najnovejši model, izdelan iz najboljšega boksa
s perforiranim okraskom in širokim robom. 1637-44742

Bata